

Резонанс

Воїни 14-ої Волинської бригади втрачали свідомість від голоду та пили дощову воду

Як і чому захисники за 8 місяців на позиції схуднули, як у концтаборі, до 50 кг?

Інна СЕМЕНОВА

Масштабного розголосу в Україні набула ситуація довкола військовослужбовців Волинської окремої механізованої бригади ЗСУ імені князя

Романа Великого, які опинилися на межі крайнього виснаження через брак їжі та води на утримуваних ними позиціях на лівобережжі річки Оскіл на Хурківській околиці Напряму Харківської області. На позиціях вій-

ськові по 17 днів взагалі були без продуктів, їм доводилося пити дощову воду та їсти сніг. На цьому тлі Генштаб повідомив про звільнення з посади командира 14-го армійського корпусу.

Це фото жахає. Але козаки не здалися ворогу!

Військові по 17 днів взагалі були без продуктів, їм доводилося пити дощову воду та їсти сніг.

Шокуючі подробиці – на с. 5

Незагойна рана

Перед виходом на останнє бойове завдання воїн промовив дружині: «Яка ж ти у мене красива!»

Воїн Леонід Рекрут у 43 роки захищав своїм життям Україну.

Ще п'ять місяців тому волиняни Надія та Леонід Рекрути не переставали мріяти, як настане мир, чоловік повернеться з війни і вони будуть милуватися заходом сонця на лавчико між своєю добротою братом Мар'янівської територіальної громади Луцького району

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Цей життєрадісний сім'ї наймилішими були розмови про те, що Леонід повернеться з війни й серед клопотів швидко настане пора одружити дітей, а уяву веселила думка, як невтомно вони бавитимуть онуків і які-

ми зустрінем у окулярах глибокого старість. А ще першого мирного дня всі Рекрути-Тимчуки неодмінно зібраних б під старою черешнею в садіце Рекрутів-старших, а це було до ліхтарів, і молодий господар заспівав би українських пісень разом із своєю мамою Неонілою. Дуже гарним на їх родин-

Леонід Рекрут був настільки шляхетним, людяним, розважливим, щедрим на допомогу, що, здавалося, смерть не посміє відібрати від нього життя...

Цьогоріч 27 жовтня Надія та Леонід Рекрути, які зустріли своє кохання в 11-му класі, могли б святкувати своє «срібне весілля»...

них okaziah завжди чувся селу той дует найрідніших людей!

Не сталося... 43-річний Леонід Рекрут додому в домовині минулоріч 12 грудня, якраз у день народження коханої дружини. Брани й довко-

лишні села сумували від горя, не вірячи, що проводжають у засвіти чоловіка, який був настільки шляхетним, людяним, розважливим, щедрим на допомогу, що, здавалося, смерть не посміє відібрати від нього життя...

Історія невимовного болю – на с. 3

Герої нашого часу

«Зруйнований четвертий блок стояв, як розірване нутро землі», – згадує Микола Гаврильчук.

«Командир мені сказав: «Біжи, синку. Чим швидше – тим краще для твого здоров'я»...

Ліквідатор аварії на ЧАЕС Микола Гаврильчук – про 5 днів відрядження до ще палаючого реактора

Читайте про це – на с. 7

РЕКЛАМА

ПАНІ ЄФРОСИНІЯ

Обдарована людина, яка допомагає людям протягом всього життя

- ◆ Позбавить проблем будь-якої складності.
- ◆ Допоможе позбутися самотності, зустріти своє кохання і бути щасливими у шлюбі.
- ◆ Вирішить сімейні проблеми. ◆ Допоможе знайти свій шлях у житті та позбутися депресії.

ДОПОМАГАЄ ДИСТАНЦІЙНО

Тел. 050-282-35-15 viber, whatsapp

Рішення про видачу ліцензії: наказ МОЗ від 13.06.2025 №968.

Пульс тижня

Негода наробила проблем на Волині

26 квітня через шквальний вітер, який місцями сягав 28 метрів на секунду, в нашій області були повністю або частково знеструмлені 370 сіл і міст

Віталіна ВІТЕР

Енергетики повідомляють, що впродовж доби ліквідували масштабні пошкодження високовольтних ліній і перейшли до відпрацювання точкових заявок на території Луцької філії (Горохівське відділення) та Ковельської філії (Любомльське відділення), які найбільше постраждали.

26 квітня через несприятливі погодні умови працівники Служби відновлення та розвитку інфраструктури області прибирали поламани дерева та гілля, які падали та ускладнювали проїзд автомобільними дорогами.

За даними Держслужби з надзвичайних ситуацій області, за добу рятувальники 8 разів виїжджали на виклики щодо ліквідації наслідків негоди. Зокрема, на розкряжування повалених дерев у Луцькому та Ковельському районах, одне з яких впало на автомобіль в Луцьку, на демонтаж небезпечних елементів з будівель у Луцьку та Горохові, а також у Луцькому районі. ■

Під виглядом солі ввозив в Україну м'ясо та рибу

Можливу підміну товарів виявили після міжнародної перевірки

Наталка НЕКОЗ

Як інформує пресслужба Волинської митниці, підприємство з Луцька протягом минулого року імпортувало в Україну сіль, м'ясо та рибу. Товари ввозили автотранспортом через митний пост «Ягодин».

Однак у митниці виникли сумніви щодо відповідності задекларованих даних фактичним вантажам, після чого ініціювали перевірку із залученням міжнародного обмінної інформацією.

Відповіді польських та литовських митників підтвердили підозри: у деяких випадках замість задекларованої солі фактично ввозили м'ясо або рибу. Це робили через подання документів із неправдивими даними про товар. Загальна вартість таких операцій становить 11 704 371 гривню за курсом НБУ на момент імпорту.

За фактом можливого ввезення товарів із приховуванням від митного контролю відкрили адміністративне провадження за ст. 483 Митного кодексу України. Крім того, матеріали скерували до правоохоронців для перевірки ознак кримінального правопорушення за ст. 201-3 КК України (контрабанда товарів у значних розмірах). ■

До 10 червня 2026 року українці мають обов'язково оцифрувати свої трудові книжки. Першочергово це важливо для тих, хто розпочав трудову діяльність до 1 січня 2004 року, оскільки стаж після цієї дати вже автоматично фіксується в електронних реєстрах (відомості про професійну діяльність за попередні десятиліття не потрапили до цифрової бази автоматично). Оцифрувати документи може і працівник, і роботодавець, проте відповідальність за перевірку лягає на саму людину.

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ» ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

- ✓ ТзОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНЮК)
- ✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)
- ✓ СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)
- ✓ С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)
- ✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)
- ✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)
- ✓ СТзОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)
- ✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 0661338688.

Шок!

Мама продала 6-річного сина за 25 тисяч доларів

Тепер 38-літній горе-неньці загрожує від 7 до 15 років «неба в клітиночку»

У Луцьку за спробу продажу шестирічного сина за 25 тисяч доларів США затримали 38-річну жительку міста

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Як інформує Офіс генпрокурора, жінка, яка раніше притягувалася до кримінальної відповідальності за крадіжки, після розлучення проживала з наймолодшим сином, двоє старших дітей, віком 13 і 16 років, залишилися з батьком.

«Не бажаючи надалі піклуватися про дитину, вона вирішила продати хлопчика», – йдеться в повідомленні. У березні 2026 року жінка знайшла покупця та домовилася про передачу дитини за 25 тисяч доларів США. Чоловік, якому було запропоновано придбати дитину, звернувся до правоохоронних органів. Продаж хлопчика відбувся 17 квітня 2026 року у місті Луцьку під контролем правоохоронців. Одразу після отримання коштів жінку затримали. В Нацполіції об-

Ось на такі папірці розміняла маленького його горе-ненька...

«Продаж хлопчика відбувся 17 квітня 2026 року у місті Луцьку під контролем правоохоронців.»

ласті оприлюднили відео затримання.

Луцанці повідомили про підозру у торгівлі малолітньою дитиною за ч. 3 ст. 149 Кримінального кодексу України. Суд обрав їй запобіжний захід у вигляді тримання під вартою.

В Офісі генпрокурора зазначили, що у справі також буде надано правову оцінку діям працівників соціальних служб, оскільки дитина перебувала на обліку.

Зараз 6-річний хлопчик перебуває у дитячому притулку під наглядом

Сумні реалії

Під час бійки працівник ТЦК разом із військовозобов'язаним упали... з даху будинку

Після інциденту 39-річного «ухилянта» доправили на проходження ВЛК

Дарина ШЕВЧУК

Відео інциденту в селі Струмівка Луцького району опублікував телеграм-канал «Повістки Луцьк». На кадрах видно, як до чоловіка на даху приватного будинку по драбині підіймається військовий ТЦК, причому з вуст обох чоловіків звучить ненормативна лексика.

Між ними виникає сутічка і штовханина, під час якої обидва падають. Після цього військовослужбовці

І сміх і гір: ці кадри облетіли всю Україну.

тягнуть чоловіка по землі до службового автомобіля.

Речниця Волинського обласного ТЦК та СП Уляна Кравчук у коментарі ZAXID.NET розповіла, що група оповіщення помітила у Струмівці 39-річного водія, який намагався unikнути перевірки та не реагував на законні вимоги про зу-

Фото: ukr.net.

«Унаслідок падіння з даху будинку ніхто з чоловіків не травмувався.»

пинку. Згодом він залишив автомобіль, забіг на територію приватної забудови та

органів опіки. Він почувається добре. Про це «Суспільному Луцьк» розповіла методистка центру соціалізації дітей та сімей Нелія Прокопчук. З її слів, дитину у Рожищенський притулок доставили працівники служби у справах дітей:

– Хлопчик дуже комунікабельний. Не сказала б, що пригнічений, хоче спілкуватися з дітками. Він не розуміє що з ним відбулося, ще маленький. Про маму поки не згадував (на той час він перебував у притулку четверту добу. – Ред.). Хлопчика оглянули лікарі, проблем зі здоров'ям не виявили.

Як розповів «Суспільному Луцьк» начальник міської Служби у справах дітей Федір Шульган, до них надійшла заява від батька, який має намір забрати молодшого сина з притулку.

– З батьком зараз проживають двоє дітей. Він приходив до нас, ми спілкувалися, – сказав посадовець. – Процедурно дитина поки залишається у притулку, батько готує їй спальне місце. Можливо, він зможе забрати її до кінця цього тижня.

Вчора ми зателефонували начальнику Служби у справах дітей Луцької міської ради Федору Шульгану з тим, щоб дізнатися, де ж зараз хлопчик.

– У понеділок, – сказав Федір Пилипович, – батько забрав дитину із притулку. ■

піднявся на дах будинку.

«Перебуваючи там, він просив про допомогу через страх висоти. Водночас уникав контакту з військовослужбовцями. Для безпечного спуску йому надали драбину, однак тривалий час він не наважувався нею скористатися. Під час спроби встановити контакт і допомогти йому спуститися між громадянином та військовослужбовцем виникла штовханина, унаслідок чого обидва впали з даху», – розповіла Уляна Кравчук.

За її словами, пізніше волинчанин повідомив, що свідомо намагався unikнути спілкування з працівниками ТЦК, оскільки перебуває у розшуку за порушення правил військового обліку. Його доставили до ТЦК для проходження військово-лікарської комісії. За попередньою інформацією, внаслідок падіння з даху будинку ніхто з чоловіків не травмувався. ■

О часи, о звичаї!

Студент підпалив банк і департамент міськради в Луцьку за вказівкою росіян

19-річний юнак повірив путінським агентам, які видавали себе за співробітників СБУ та доручили йому влаштувати пожежі

Катерина ЗАГАЙКО

Російська спецслужба завербувала студента одного з волинських університетів через Телеграм. Хлопця переконали, що з ним спілкуються співробітники СБУ, та дали вказівку влаштувати підпали в Луцьку.

«Для виконання завдання зловмисник у темну пору доби кинув пакет із легкозаймистою сумішшю на сходи адмінбудівлі Луцької міської ради. Згодом він здійснив аналогічний підпал вхідних дверей однієї з банківських установ у центральній частині міста», – повідомляють правоохоронці.

Працівники СБУ затримали підозрюваного тієї ж ночі одразу після вчинення злочинів. Йому оголосили підозру за ч. 2 ст. 194 Кримінального кодексу України (умисне знищення або пошкодження май-

на). Санкція статті передбачає від трьох до десяти років позбавлення волі.

«Санкція статті, за якою звинувачують юнака, передбачає від трьох до десяти років позбавлення волі.»

У СБУ закликають із песторогою ставитися до контактів із незнайомими людьми та наголошують, що не просять виконати жодних сумнівних завдань. ■

Військового капелана «волинської» 100 ОМБр, отця Володимира Труша удостоєно Подяки Голови Верховної Ради України. Подяку отцю Володимиру вручив народний депутат України від одного із округів Волині Ігор Гузь.

На зборах суддів Волинського окружного адмінсуду, що відбулися 21 квітня, обрали нове керівництво. За результатами таємного голосування, установою очолив суддя з багаторічним досвідом Олександр Лозовський. Наразі у Волинському окружному адмінсуді фактично працює 15 суддів при штаті у 18 осіб.

■ Незагойна рана

Перед виходом на останнє бойове завдання воїн промовив дружині: «Яка ж ти у мене красива!»

Закінчення.

Початок – на с. 1

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

«НЕ РОЗЛУЧАТИСЯ МИ ВИРІШИЛИ ЩЕ В 11-МУ КЛАСІ...»

«Ти ж знаєш, що в житті відбувається все так, як має бути, й що приготованого долею не обійдеш і не оминеш», – каже Леонід своїй Надії вже в розквіті їхньої зрілості. А кохання, що для обох стало першим і єдиним, прийшло до них ранньої весняної юності – в одинадцятому класі. Ще тоді, зустрівши разом із мріями схід сонця, пара вступила до Кам'янка-Бузького вищого професійного училища й через два роки стала на рушник сімейного щастя.

Цьогоріч 27 жовтня Надія та Леонід Рекрути могли б святкувати своє «срібне весілля». З притаманною обом ширістю пригадали б, як, маючи лише по 20 літ, сміливо винайняли квартиру в Луцьку. Новоспечений глава сім'ї влаштувався водієм тролейбуса, а дружина – працівницею поштамту. І неймовірно почуття бути татом-мамою спершу донечки Яни, а через шість років – сина Дмитра, Леонід та Надія теж пригадали б найгарнішими словами!

– Ще в школі він подобався мені спокійним характером, який перейняв у мами Неоніли Дмитрівни. Був дорослий не по роках думками, хто облаштовував сільські хлопости, робив «коктейлі Молотова», патрулював сільськими вулицями, плів маскувальні сітки й не переставав чекати повістки з військкомату. Не вважав перепорою для служби свою обмежену придатність, спричинену хворобою бронхів, а вмовляв дружини, з думкою якої рахувався завжди, цього разу, здавалося, не чув. У визначені дні з початку війни в село приїжджав автобус за добровольцями. Леонід Віталійович сів у нього другого березня.

– А ти змогла б мене поважати, якби я поїхав в іншу сторону – за кордон, коли б залишив вас усіх на поталу невідомості? – розсудливо, як завжди, попросить Леонід дружину зрозуміти цей вчинок, прибувши у відпустку. І вона зрозуміла: будь-який інший крок він вважав би найбільшою чоловічою зрадою сім'ї в найстрашнішій біді – війні. І стала чекати. Спершу – телефонних дзвінків із навчального полігону, а за тиждень – думаючи, що з полігону, та хтось із чоловікових знайомих проговорився, мовляв, Леонід Рекрут восьмого березня вже був у рядах оборонців на Луганщині.

Не переповісти словами, як же Надії хотілося почути в телефонній слухавці рідний голос, та вона раділа б до сліз, отримавши бодай «плюсик» у месенджер Telegram. Той маленький знак був для неї красномовніший за всі слова: Леонія живий, а по-іншому сказати про це не може.

Коли ж випадали безпечні короткі хвилини, Леонід Віталійович найперше телефонував неньці, і в цьому

Фото з архіву Надії РЕКРУТ.

Війна забрала у них тата.

«Якби життя можна було повторити, мій Льоня обрав би знову свою долю, навіть знаючи, що загине на війні...»
– каже дружина Героя.

ми він став одним із перших, хто облаштовував сільські хлопости, робив «коктейлі Молотова», патрулював сільськими вулицями, плів маскувальні сітки й не переставав чекати повістки з військкомату. Не вважав перепорою для служби свою обмежену придатність, спричинену хворобою бронхів, а вмовляв дружини, з думкою якої рахувався завжди, цього разу, здавалося, не чув. У визначені дні з початку війни в село приїжджав автобус за добровольцями. Леонід Віталійович сів у нього другого березня.

– А ти змогла б мене поважати, якби я поїхав в іншу сторону – за кордон, коли б залишив вас усіх на поталу невідомості? – розсудливо, як завжди, попросить Леонід дружину зрозуміти цей вчинок, прибувши у відпустку. І вона зрозуміла: будь-який інший крок він вважав би найбільшою чоловічою зрадою сім'ї в найстрашнішій біді – війні. І стала чекати. Спершу – телефонних дзвінків із навчального полігону, а за тиждень – думаючи, що з полігону, та хтось із чоловікових знайомих проговорився, мовляв, Леонід Рекрут восьмого березня вже був у рядах оборонців на Луганщині.

Не переповісти словами, як же Надії хотілося почути в телефонній слухавці рідний голос, та вона раділа б до сліз, отримавши бодай «плюсик» у месенджер Telegram. Той маленький знак був для неї красномовніший за всі слова: Леонія живий, а по-іншому сказати про це не може. Коли ж випадали безпечні короткі хвилини, Леонід Віталійович найперше телефонував неньці, і в цьому

«А ти змогла б мене поважати, якби я поїхав в іншу сторону – за кордон, коли б залишив вас усіх на поталу невідомості?»

подружжя вбачало особливу сутність істини: мама – це святе!

ЗНАХОДИВ ТАКІ СЛОВА, ЩО ВСІ ВІРИЛИ: ВІН ПОВЕРНЕТЬСЯ ЖИВИЙ

Другого березня виповнилося б чотири роки, як Леонід Рекрут пішов на війну. Життя під щосекундним ворожим прицілом, суворі воєнні будні, постійне відчуття ненависті до ворога можуть змінити вдачу морально найстійкішого воїна та Леонід приїжджав у відпустку таким, яким рідні та друзі обоювали його в їх найрадісніші миром дні: усміхненим, доброзичливим, упевненим і люблячим. Не нарікав, не жалівся, не каюся. Не міг наговоритися з сестрою Мар'яною, яка була поруч його сім'ї, відколи пішов воювати. Знаходив такі слова, що всі свято вірили: війна скоро закінчиться і він буде вдома. В такі дні не відходив від батька Дмитро й не стихала в очах Янина радість.

Аж на четвертому році служби, пройшовши пекло Луганщини, Донеччини та бої Запорізького напрямку, Леонід лише раз мовив Надії, ніби жартома, що звідти «чи приїде, чи привезуть». Вочевидь, далася взнаки втома. І їй, і йому. Щоб чоловік не переймався ще й домашніми клопотами, дружина навчи-

лася не розказувати про них, вчуваючи в голосі свого воїна потребу відпочити бодай годину, загрозу обстрілу чи настання чергового завдання...

...Він же старався потрапити при можливості додому, коли було найбільше роботи біля хати чи в полі! Тоді обом завжди до сліз хотілося простих, звичних, нескінченних мирних вечорів, якими дружина готувала б вечері, накривала на стіл для коханого чоловіка.

– Ну, куди ж ти вже від мене подінешся, Надько? – пригортав до серця дружину зрозумілим лише їй жартом. Вона підхоплювала той неповторний сміх найгарнішим для неї йменням «Льонька», жартувала, що він стає занудою, а обоє невмовнено раділи щастю вміти зрозуміти одне одного з пів слова...

СМЕРТЕЛЬНУ НОШУ ДРОНА ПРИЙНЯВ НА СЕБЕ

Вечері 8 грудня 2025 року Леонід, наче глянувши в очі та в серце своєї Надії вночі, лише й сказав: «Яка ж ти у мене красива!» З тими словами пішов на чергове завдання, запевнивши, що подзвонить вранці. Та дзвінка вже не дочекався ніхто.

Бойовий екіпаж зенітників переїжджав на інше місце. Всі речі та спорядження по-братимі завантажили в вантажівку, та враз у небі безшумним привидом з'явився ворожий безпілотник і скинув свою смертельну ношу. Вся її сила впала на Леоніда. Воїн загинув раптово...

...Грудневого дня в день маминих іменин за батьком ридали діти, родина. Кричма кричала Леонідова мати, почорнів від горя батько Віталій Васильович, а в Надію вселилося відчуття, що світу навколо без чоловіка вже нема.

– Думала, що не зможу ходити на кладовище, настільки не вірила, що він уже там. Не дозволяю собі плакати тепер, бо поруч діти, рідні та спогади, які мають силу тримати, спонукають думати та вирішувати так, як це робили б ми удвох із Льонею. «Щось ти розкисла!» – сказав би він мені про сльози, усміхаючись, якби жив... – каже пані Надія з невмовнено тугою і додає: – Якби життя можна було повторити, мій Льоня обрав би знову свою долю, навіть знаючи, що загине на війні. ■

Погляд

Сергій ФУРСА, інвестиційний банкір, фінансовий експерт, публіцист, радіо- і телеведучий, блогер

Теракт у Києві: патрульні винні у тому, що вони не герої

Цікаво, чи люди які вважають ТЦК злом, і люди, які ненавидять патрульних з Голосієвого, це одні й ті ж люди?

Бо фактично патрульні винні у тому, що вони не герої. Таке з людьми буває. Взагалі більшість людей не герої. І, потрапивши у критичну ситуацію, вони повелися як середньостатистичні люди.

До речі, як ще підрозділи американці після Другої світової, лише 2% людей в окопах кудись стріляли. Інші просто намагались вижити. Як намагались вижити й патрульні у критичній ситуації.

І от ці середньостатистичні люди тепер їх ненавидять. За що? За те, що вони зробили б так само, і їм через це соромно?

При тому, що одна з патрульних пройшла Майдан, медиком, будши на передовій, і ризикуючи там своїм життям. Чого не робило 99% із тих, хто вимагає тепер покарати патрульних і поширюють тепер ненависть.

Тим більше, що коли патрульні, дуже рідко, застосовували зброю, то суспільство атакувало їх. Не злочинців, які тікали п'яними за кермом. А саме патрульних.

А тепер суспільство питає, а чого це патрульні не витягли зброю і не билися, як показують в американському кіно? Чому патрульних цьому не навчили? Може, тому, що саме суспільство вимагало досі чогось іншого. Може тому, що суспільство завжди толерувало хамство та агресію щодо патрульної поліції, виправдовуючи людей, які порушують закон? То може треба визначитись?

Але головне – в цьому конкретному моменті суспільство хотіло, щоб патрульні поводитися, як герої. Абсолютно середньостатистичні представники поліції. Не спецпризначенці, навчені цьому. А звичайні поліцейські. І якщо і треба ставити питання, то хіба таке: «Чому у місті, де теоретично може з'явитися ДРГ ворога, спеціальний підрозділ їде так довго?» Але легше спрямувати ненависть до патрульних, які просто намагались вижити.

Героїв взагалі завжди меншість. І тому країна потребує примусової мобілізації. Бо добровольці давно закінчилися. Їх був певний відсоток у суспільстві і вони закінчилися. І тому люди готові порушувати закон, ховаючись вдома та уникаючи контактів із ТЦК, бо їм страшно. Бо вони не хочуть в армію. Це не бажанна бути в армії цілком природне. Бо люди не герої. Але суспільний інтерес змушує проводити мобілізацію. І тому коли когось затримує ТЦК – то це про те, що люди порушували закон і їх спіймали. Чомусь коли хтось грабує банк і його затримують, то це не викликає запитань. А коли хтось порушує закон про мобілізацію, то викликає. Хоча по суті це те саме.

Але мова не про це. Мова про те, що не можна вимагати від поліцейських бути героями, й одночасно ненавидіти ТЦК, яке покликано законом знайти людей і відправити їх в армію, де є ризик, що від тебе будуть вимагати героїчних вчинків.

PS. За патрульних поліцейських – Анну Дудіну та Михайла Дробницького, які не захистили цивільних під час стрілянини в Києві, під час якої загинули 7 випадкових людей, внесли заставу у розмірі по 266 240 гривень за кожного і вони тепер 60 днів перебуватимуть під домашнім арештом. Їм інкримінують службову недбалість з тяжкими наслідками. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Олександр ШПур – боєць із міста Нововолинська;

Сергій БАГРІЙ – боєць із міста Ківерці;

Микола ШЕВЧУК – боєць із села Полум'яне Володимирського району;

Олександр МИРОНЧУК – боєць із села Попович Ковельського району;

Святослав ЮЗЕФЧУК – боєць із міста Луцька;

Євген КОТЕЛЬНИЦЬКИЙ – боєць із села Черськ, що на Маневиччині;

Валерій БОЙКО – боєць із міста Володимира;

Олександр ЯСІНСЬКИЙ

– боєць із села Хрипськ, що на Шаччині;

Валерій ГРИЦЮК – боєць із міста Каменя-Каширського;

Іван ГУТВЕРТ – боєць із села Полюхне, що на Горохівщині;

Олександр СЕРНЮК – боєць із села Жабче, що на Горохівщині;

Володимир ТРОЦЮК – боєць із села Ворчин Володимирського району;

Валентин КРАВЕЦЬ – боєць із міста Луцька;

Максим ДІКОВ – боєць із міста Луцька;

Іван ФІЩУК – боєць із

села Розничі Луцького району;

Володимир ПАВЛЮК – боєць із села Велика Ведмежка, що на Маневиччині;

Сергій МАРЧУК – боєць із селища Благодатне Володимирського району;

Сергій СМОЛЯРУК – боєць із міста Нововолинська;

Сергій КІПЕНЬ – боєць родом із села Річиця, що на Ратнівщині (проживав у селі Терещівичі);

Микола АНДРІЙЧУК – боєць із села Воротнів Луцького району;

Анатолій ІВАШИН

– боєць села Положеве, що на Шаччині (уродженець селища Володимирець Рівненської області);

Сергій ШУБА – боєць із села Гірка Полонка Луцького району;

Андрій КЛИМЮК – боєць із міста Рожища;

Іван БРЕЧКО – боєць із міста Рожища.

Олександр КУЩ – боєць із міста Луцька;

Анатолій ЗАНЮК – боєць із села Пульмо, що на Шаччині;

Михайло СЮТРИК – боєць із села Овадне Володимирського району.

■ Пряма мова

«Або вбивайте швидше «біндеравцев», або закінчіть війну, поки вони не повбивали нас!»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Сергій СТЕРНЕНКО, радник міністра оборони, волонтер, про випадок із бійцями 14-ої бригади, які були виснажені на передовій через погане постачання провізії (їхній підрозділ був приданий до іншої бригади. – Ред.):

«Практика ведення бойових дій приданими силами швидко розповсюджена і сприяє недбалому ставленню до людей. Адже командир, який воює «не своїми» людьми, не відповідає за них, не має обов'язку забезпечувати їх і ставиться до таких людей зовсім інакше. Не завжди, але дуже часто. Наразі практично кожна бригада воює не в повному складі. Практично в усіх з'єднаннях окремі батальйони або роти забирають до інших з'єднань».

Іван СТУПАК, експерт Служби безпеки України, не бачить передумов для тотальної мобілізації в росії:

«російські економісти б'ють на сполох, кажуть, буде тотальна мобілізація – буде колапс росії, передусім через те, що людей заберуть з економіки, не буде за рахунок кого виплачувати кошти російським військовим. Адже цивільна економіка – це драйвер росії. Якщо її не буде, якщо залишиться лише військова складова, за рахунок чого фінансуватися?».

Сергій МАРЧЕНКО, військовослужбовець, блогер, про те, чи «дійшло» щось до росіян після обстрілів їхніх НПЗ:

«До них не доходить і ніколи не дійде, що українські діти вже п'ятий рік нормально не сплять, не навчаються і живуть під звуками сирен повітряної тривоги. До них не доходить, що коли їхні солдати гвалтують дітей, жінок, чоловіків – це погано. Єдине, що нарешті до «руського населення» дійшло, – що вони не зможуть вбити нас так швидко, як би вони хотіли. Замовник війни, – суспільство фашистської федерації, – хоче жити. Тому воно ставить питання руба: або вбивайте швидше «біндеравцев», або закінчіть війну, поки вони не повбивали нас! Оце вам вся суть «руського протеста», щоб ні в кого не було жодних ілюзій».

Юрій БУТУСОВ, журналіст, і військовослужбовець, вважає, що мобілізаційний вік треба знизити до 23 років:

«Зараз, прямо цього року, мінімум потрібно знизити призовний вік до 23 років і скасувати бронювання для тих, хто після 25 років раптом вирішив вступити до університету. Ці хлопці повністю підійдуть для поповнення підрозділів БПЛА, зв'язку та управління. Вони у нас сильно недоукомплектовані».

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ, народний депутат, про те, чому зареєстрував законопроект, який передбачає встановлення відповідальності за українофобію:

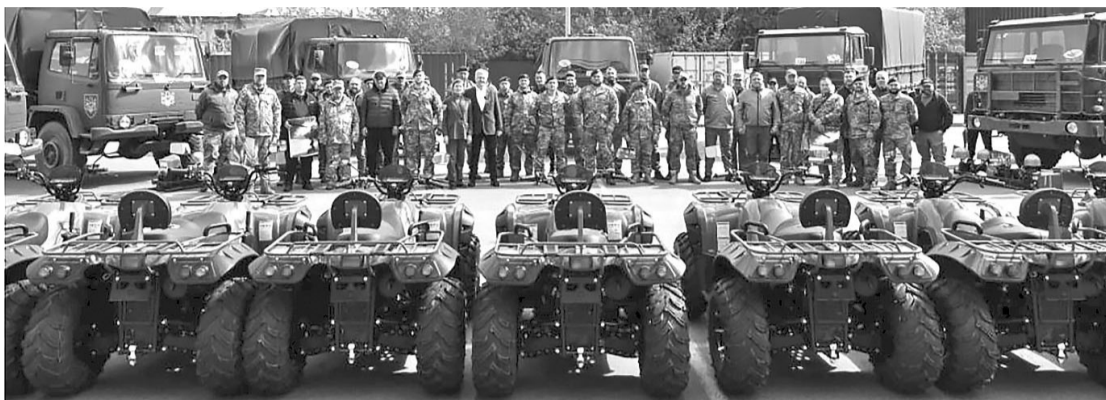
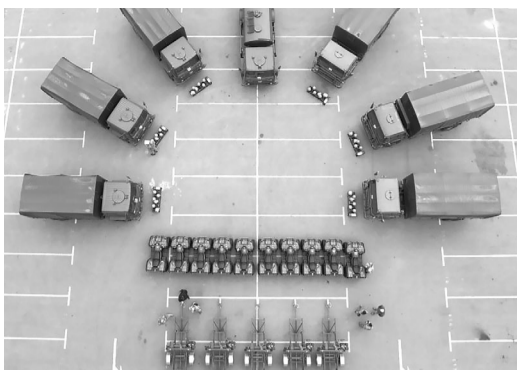
«Щодо публічних проявів українофобії, ми щодня з тим стикаємося. Мене запитували на одному з етерів: чи є таким проявом, наприклад, паплюження українських прапорів і насмішки над українськими воїнами? Очевидно, що є. І таких прикладів дуже багато. Але це жодним чином не карається. І не завжди, як я вже говорив, це є державною зрадою. Часом таких людей хтось ловить, вони вибачаються на камери, але це в жоден спосіб не зупиняє злочинів».

Кірило БУДАНОВ, керівник Офісу Президента, про головну умову перемоги України:

«Наша сила, внутрішня сила – це наша єдність. Зовнішня – так, це робота з партнерами, союзниками... Але внутрішня наша сила – це наша єдність, це наша стійкість і здатність боротися. Нам можна закінчити мільйон танків, дронів, літаків, але якщо нема єдності – просто це не буде працювати. Ми всі маємо об'єднатись, подобаємось ми один одному чи не подобаємось – заради досягнення мети».

■ Усе для фронту, все для Перемоги!

«Саме за кошти Марини Порошенко ми закупили нинішню допомогу», – каже Петро Порошенко.

Порошенко придумав, як, попри санкції, і далі допомагати Силам оборони

«Нам вдалось звільнити частину рахунків, якими тепер керуватиме Марина»

Ольга СОКОЛОВА

Петро Порошенко передав у підрозділи ЗСУ чергову партію квадроциклів, засоби купольного РЕБ, пилорами і вантажівки. Загалом Фонд Порошенка від початку повномасштабного вторгнення надав у війська пів тисячі різноманітних вантажних автомобілів на 400 мільйонів гривень. З них – більше трьохсот британських DAF Leyland і сотню більш потужних DAF YA. Ці автівки купують на військових складах

у Великій Британії, роблять повне технічне обслуговування, модернізують і доводять машини до робочого стану. З початку повномасштабного вторгнення ці «робочі конячки» стали справжнім порятунком для фронтової логістики, кажуть військові.

Автівки адаптуються до потреб ЗСУ, по запиті бригад волонтери ГО «Справа громад» можуть оснащувати їх лебідками, кранами-маніпуляторами, гідробортом для завантаження, додають тент або закритий кунг. На базі вантажівок DAF також виготовляють спеціалізовані варіанти техніки – пересувні майстерні, командні пункти та інші модифікації.

«Більше року тому влада наклала на мене незаконні та антиконституційні санкції. Вони досі бояться прийти до Верховного Суду і чотири місяці зривають засідання. Через заблоковані рахунки перед нами постало питання, що робити із постійною

ла мені забезпечувати ЗСУ, то зараз навпаки: я допомагаю Марині. Нам вдалось звільнити частину рахунків, якими тепер керуватиме Марина. Саме за ці кошти ми і закупили черговий вантаж допомоги», пояснює п'ятий президент.

Фонд Порошенка від початку повномасштабного вторгнення надав у війська пів тисячі різноманітних вантажних автомобілів на 400 мільйонів гривень.

допомогою Збройним Силам України? Щоб фінансування не припинилось, треба було шукати рішення. І ми його знайшли. Якщо раніше Марина допомага-

Цього разу техніку отримали підрозділи ТрО, інженери, логістична, СБС, десантники, Сили підтримки – загалом 12 бригад різних родів військ.

■ Політична кухня

«Україні потрібна відмова від популізму»

Петро Порошенко у цьому річницю президентських виборів 2019-го року закликав владу відмовитись від популізму і об'єднати суспільство для перемоги та розвитку держави. Він наголосив, що Україні потрібні справжня, а не декларативна єдність, суспільна дискусія, сильна економіка і план досягнення миру

Ольга СОКОЛОВА

Сім років – цілком достатній час, щоб всі емоції вже вляглися. І достатній, щоб нарешті чесно подивитись самим на себе і дати відповідь на питання: що за цей час сталося з країною? – сказав у своєму відеозверненні Петро Порошенко. – Ми багато

говоримо про війну, про фронт, про підтримку партнерів. І значно рідше говоримо про інше – про стан держави. Бо правда в тому, що сьогодні Україна – це країна, яка не лише воює. Це країна, яка виснажена. Людськи, економічно, інституційно. І перший крок до відновлення – це чесність.

Сім років тому в яскравих телевізійних форматах суспільство шукало простих відповідей на складні запитання. І це було зрозуміло. Бо люди хотіли і вірили в справедливості, у швидкі зміни, в мир врешті-решт. І ми тоді всі почули дуже знайому обіцянку: що складне можна зробити простим. Що достатньо змінити обличчя – і зміниться система. Що держава – це щось на кшталт застосунку, який можна просто «оновити» за одну

ніч. Як виявилось, держава – не смартфон. І «перезавантаження» тут іноді коштує значно дорожче, ніж новий екран. Але є речі, які не піддаються спрощенню. Держава – одна з них. І сьогодні ми маємо це сказати прямо: простих рішень не існує, досить брехати. Існують відповідальні рішення.

Сьогодні перед нами стоїть завдання – перезавантажити країну, яка тримається на межі своїх ресурсів. І це вже питання не окремої політичної сили. Це питання єдності. Не декларативної єдності, не єдності під гасла, а коаліції відповідальності. Коаліції, в якій різні політичні сили, які представляють своїх виборців – різних українців – здатні домовлятися про головне: безпеку, економіку, інституції, майбутне країни.

Друге, що нам потрібно повернути – це гідність. Все-таки ми пройшли через Революцію Гідності і знаємо цьому ціну. Коли держава поважає свого громадянина. І коли громадянин довіряє державі. Бо без гідності не існує довіри. А без довіри не існує країни.

Країна, з якої виїжджають люди, не може бути сильною – навіть якщо в неї сильні промови і промовці.

Третє – нам потрібно повернути суспільну дискусію. Сьогодні політика занадто часто замінюється відосиками. Рішення – те-

леграм-повідомленнями. А складні питання – дуже спрощеними відповідями. Ми навчилися дуже добре пояснювати, чому все добре. І значно гірше відповідаємо на те, що саме треба зробити, щоб стало краще? Нам потрібна дискусія не для конфлікту і не для шоу нарешті. А для того, щоб знаходити кращі рішення, а не найзручніші. І саме тут ми маємо чітко сказати: Україні потрібна відмова від популізму. Бо популізм – це завжди коротка вигода і дуже висока та довга ціна. І цю ціну ми вже платили.

Четверте – це економіка. Сильна економіка – це не просто про доходи. Це про здатність держави воювати, відновлюватися, розвиватися... Країна, з якої виїжджають люди, не може бути сильною – навіть якщо в неї сильні промови і промовці. А люди повертають-

ся не закличками. Вони повертаються туди, де є сенс жити.

І нарешті – найскладніше, але найважливіше. Ми маємо говорити чесно про завершення війни і мир не як про абстрактну мрію, а як про план. План миру, який включає силу армії, підтримку союзників, роль дипломатії і чітке розуміння наших національних інтересів. Бо «якось воно завершиться» – це не стратегія. І тут конче потрібна чесність. Без обіцянок швидкого миру. Але і без мовчання про те, що має бути далі і як воно має бути. Найгірше, що може зробити держава – це залишити суспільство без відповіді на питання: «А що далі?».

Країна має почути врешті-решт план завершення війни. Бо тільки так ми можемо відповісти на головне питання: як із країни, яка вистояла, зробити країну, яка перемагає і розвивається.

■ Резонанс

Воїни 14-ої Волинської бригади «втрачають свідомість від голоду та п'ють дощову воду»

Як і чому захисники за 8 місяців на позиції схудли, як у концтаборі, до 50 кг?

Закінчення.
Початок – на с. 1

Інна СЕМЕНОВА

ДЕВ'ЯТИЙ МІСЯЦЬ НА ПОЗИЦІЯХ: «КРИЧАЛИ, ЩО НЕМАЄ ЇЖИ, НЕМАЄ ВОДИ»

23 квітня широкого розголосу набув пост користувачки i.petrovna_ в соцмережі Threads, у якому вона опублікувала світлинки українців виснажених та схудлих бійців одного з механізованих батальйонів 14-ї окремої механізованої бригади ЗСУ. За її словами, військові залишилися на позиціях без їжі та води, а командування на момент публікації посту не реагувало на ситуацію.

«Бійці втрачають свідомість від голоду, п'ють дощову воду. Зі зв'язком теж проблеми», – повідомила користувачка, попросивши поширення фотографій.

Деталі ситуації розповіла Анастасія С., дружина одного з військових, про фотографії яких йдеться. Вона повідомила, що її чоловік воює з 26 лютого 2022 року, а на поточних позиціях перебуває вже дев'ятий місяць, тоді як інші – «також по 9, 10, 12 місяців». За словами Анастасії, проблеми з продуктами на позиціях у цих військових розпочалися торік у грудні.

«Коли хлопці заходили на позиції, то важили понад 80–90 кг, а зараз їхня вага близько 50 кг. Вони – не одні такі, з нами (родичами цих військових. – Ред.) зв'язуються інші жінки. Виходить, що проблема набагато масштабніша. Мій чоловік мені розповідав, що, наприклад, їм скинули їжу, після чого 15 днів її немає. Потім скидають знову, після чого немає 10 днів. Найбільше без їжі були 17 днів. По раціях їх не чули або не хотіли чути. Він каже, що кричали, що немає їжі, немає води», – стверджує жінка.

Вона підтвердила, що на позиціях військовим доводилося пити дощову воду та їсти сніг.

Водночас дружина військового уточнила та підкреслила, що після розголосу ситуація виправляється.

«Зараз новий командир, комбриг. Він зателефонував нам і повідомив, що ситуація вирішується. І вона дійсно вирішується. Чоловік написав мені, що зараз поїв стільки, скільки не їв вісім місяців. Це він написав мені сьогодні (23 квітня). Попередній командир нам казав, що скрізь їздив і вимагав скинути хлопцям їжу, але не скидали. Можливо, зараз шукають крайнього. Хлопці зараз їдять потроху, у них висохли шлунки, вони не знають, буде у них завтра їжа чи ні», – додала Анастасія С. у коментарі ТСН.ua, подякувавши за розголос та висловивши сподівання на ротацию та лікування цих військових.

Скриншот з відео, опублікованого на сторінці 14-ої ОМБр у Facebook.

Новопризначений командир 14-ої ОМБр полковник Тарас Максимов під час розмови по відеозв'язку з бійцями сказав їм у разі будь-якої проблеми телефонувати йому напряму.

Після резонансу та уваги, яку привернув до себе початковий пост, користувачка i.petrovna_ теж повідомила, що бійці отримали принаймні мінімальне поповнення запасів. «Ще вчора була доставлена посилка, хоч і маленька, але це вже прогрес. За декілька годин безперервних репостів у соцмережах вже є мінімальна допомога. Чекаємо подальших дій», – написала вона, оприлюднивши фото вмісту посилки. На світлинці видно консерви та сухпай.

«ТРЕБА ТРОХИ ЧАСУ ВІДГОДУВАТИСЯ»

24 квітня новопризначений командир 14-ї ОМБр, полковник Тарас Максимов, оприлюднив відео своєї онлайн-розмови з військовими зі згаданої позиції. Він перепитав, чи отримали передані їм посилки із продуктами харчування та поцікавився станом здоров'я.

Воїни підтвердили, що їм доставили на позиції все необхідне – тепер «з продуктів усе є». На запитання командира про стан здоров'я, бійці відповіли, що їм «треба трохи часу відгодуватися».

Під час розмови також був присутній онлайн командир роти, в якій служать бійці. Максимов закликав його напряму повідомляти про подальші проблеми.

«Командире роти, я звертаю увагу, не мовчати, не приховувати нічого, а зразу – телефон мій маєш? – одразу мені напряму, якщо є якісь проблеми», – наголосив командир 14-ої ОМБр.

На питання, чим ще допомогти, крім заміни, бійці сказали: «Дякуємо, та нічим. Виведете нас – та й все буде добре».

Генштаб ЗСУ 24 квітня підтвердив, що «за наявності сприятливих умов, буде здійснена негайна евакуація воїнів».

КОМАНДУВАННЯ 14-ї ОМБР ПРИХОВУВАЛО РЕАЛЬНИЙ СТАН СПРАВ

Як впливає з посту Генштабу ЗСУ, який відреагував на ситуацію вранці 24 квітня, ситуація сталася на Куп'янському напрямку на Харківщині. Там українські бійці утримують ділянки плацдарму на лівобережжі річки Оскіл. Водночас логістика та забезпечен-

Після розголосу на позицію до воїнів була доставлена перша посилка з їжею.

ня захисників через річку вкрай ускладнені, визнали в Генштабі ЗСУ.

«Систематичні авіаційні та ракетні удари противника по переправах через річку Оскіл суттєво ускладнили логістичне забезпечення підрозділів Сил оборони в районі міста Куп'янськ. Логістика наших військ тут забезпечується за допомогою плавзасобів та важких БПЛА», – пояснили в Генштабі.

«Найбільше без їжі були 17 днів. По раціях їх не чули або не хотіли чути. Він каже, що кричали, що немає їжі, немає води...»

Водночас командування 14-ї окремої механізованої бригади приховувало реальний стан справ на цій ділянці, заявив Генштаб ЗСУ, коментуючи резонансну ситуацію довкола позицій, де перебувають виснажені бійці.

«Було втрачено певну кількість позицій та допущено низку прорахунків щодо забезпечення військовослужбовців. Зокрема, виявлено проблему з постачанням продовольства на одну з позицій бригади, – підтвердили у Генштабі і заявили:

– З метою виправлення ситуації прийнято низку кадрових рішень. Зокрема, усунуто з посади командира 14-ї ОМБр, звільнено з посади та призначено з пониженням командира 10-го армійського корпусу.

Командиром 14-ї ОМБр призначено полковника Тараса Максимова, а 10-й армійський корпус очолив бригадний генерал Артем Богомолів».

А командувачу об'єднаних сил ЗСУ, генерал-майору Михайлу Драпатову (саме в його підпорядкуванні перебуває 10-й армійський корпус) доручили провести перевірку забезпечення військовослужбовців, які виконують завдання на передовій.

Натомість Угрупування Об'єднаних сил (УОС), яким керує Драпатий, назвало «жахливим управлінським соромом» резонансну ситуацію довкола забезпечення бійців 14-ї бригади. Там підкреслили, що проблеми з логістикою та умовами на позиціях «виникли не вчора» і стали наслідком «тривалих управлінських рішень на рівні корпусу та його взаємодії з підрозділами», «при цьому на різних рівнях звучали доповіді про те, що ситуація організована і контрольована, що, як всі побачили, це не відповідає дійсності».

НАША ДОВІДКА:

14-та окрема механізована бригада імені князя Романа Великого – з'єднання з Волині зі штабом у місті Володимир. Бригаду створили у грудні 2014 року з частини 51-ї ОМБр, яку розформували. Після цього підрозділи були залучені до зимових боїв 2015 року за Дебальцеве. На початку повномасштабного вторгнення 14-та ОМБр брала участь у боях за Київщину, а з 2024 року бригада воює на Харківщині. ■

■ Пульс тижня

Щоб розбещувати неповнолітніх, 44-річний збоченець прикидався 16-літнім юнаком

Потерпілі дівчатка, проживали не лише в Україні, а й за кордоном

Наталка МУРАХЕВИЧ,
речниця прокуратури Волині

Ювенальні прокурори Луцької окружної прокуратури Волинської області направили до суду обвинувальний акт щодо 44-річного чоловіка, який через соціальні мережі займався розбещенням малолітніх.

При цьому потерпілі, дівчатка віком 12–13 років, проживали не лише в Україні, а й за кордоном.

Встановлено, що чоловік, створивши фейковий акаунт від імені 16-річного підлітка, входив у довіру до дітей. Під час спілкування, використовуючи психологічні маніпуляції, він вів із дівчатками розмови на сексуальні теми та намагався схилити до розпусних дій і навіть особистих зустрічей.

У ході обшуків у мобільному телефоні обвинуваченого виявлено переписку із дітьми, яка містить демонстрацію порнографічних зображень. Всі цифрові докази ретельно задокументовані та долучені до матеріалів кримінального провадження. Обвинувачений перебуває під вартою. ■

Водій Peugeot на смерть переїхав малого сина

Чоловіку загрожує до 8 років ув'язнення, хоча найбільше покарання в житті він уже отримав

Ліна ВОГОНЬ

Смертельна аварія трапилася 21 квітня близько 19:30 в селі Галина Воля Ковельського району. За даними слідства, чоловік на власному подвір'ї почав рух автомобілем Peugeot із напівприцепом та збив 4-річного сина.

Батьки з малюком терміново виїхали назустріч медикам «швидкої допомоги», проте лікарі констатували смерть дитини...

Слідчі відкрили кримінальне провадження за ч. 2 ст. 286 КК України (порушення правил безпеки дорожнього руху, що спричинило смерть потерпілого). Розслідування триває. Санкція статті передбачає від 3 до 8 років позбавлення волі. ■

За 12 тисяч доларів продав неіснуюче авто

Чоловік отримав кошти для купівлі та розмитнення автомобіля, проте витратив їх на власні потреби

Катерина ЗАГАЙКО

У Володимирі міський суд визнав винним чоловіка у шахрайстві, пов'язаному зі заволодінням коштами під приводом купівлі та доставки автомобіля з-за кордону.

За матеріалами справи, у серпні та вересні 2024 року чоловік отримав від потерпілого гроші нібито для придбання та розмитнення автомобіля Toyota Auris. Спочатку він переконав передати 8 000 доларів США, а згодом – ще 4 000 доларів США.

Як встановив суд, обвинувачений не мав наміру купувати автомобіль і не вживав реальних дій для його доставки. Отримані кошти він витратив на власні потреби. Загальна сума збитків склала понад 12 000 доларів США (еквівалент близько 494 тис. грн за курсом НБУ).

Дії чоловіка кваліфіковано за ч.3 ст.190 Кримінального кодексу України – шахрайство, вчинене повторно в умовах воєнного стану, що завдало значної шкоди потерпілому.

Суд врахував щире каяття, повне відшкодування шкоди та позитивні характеристики обвинуваченого, а також відсутність обтяжуючих обставин. Суд призначив йому покарання у вигляді 3 років позбавлення волі, однак звільнив від його відбування з випробуванням строком на 1 рік. ■

23 квітня відбулося нагородження жителів Нововолинської громади, які здійснили понад 40 добровільних кровоздач. За це їм присвоєно звання Почесний донор України. Є загальноприйняте твердження, що одна кровоздача (донація) рятує до трьох життів.

Погляд

Ігор ЛІСОВИЙ,
спеціальний кореспондент газети
«Волинь», редактор нововолинської
газети «Наше місто»

Володимир ГУБЕРУК

Загинув 27 листопада 2022
під час виконання бойового завдання
в районі селища Новоселівська
Луганської області

Кожного ранку хвилиною мовчання Юлія Оксенюк шановує пам'ять свого дядька Володимира Губерука перед його портретом на Алеї Героїв у Нововолинську.

«Ця пам'ять має стати нашим щитом»

Сьогодні це не тільки обов'язок. Сьогодні це святе – щодня о дев'ятому ранку взяти участь у хвилині мовчання і шанувати полеглих Героїв за свободу і незалежність нашої України

Щодень службовці виконкому Нововолинської міської ради виходять на цю акцію, перекривають автодорогу поруч із приміщенням. На них дивляться на Алеї Героїв зі своїх портретів, яка розміщена тут же, полегли наші захисники. Нововолинські ветерани війни періодично в цю пору виходять на автоперехресті міста, зупиняючи транспорт, нагадуючи людям про їх обов'язок, хто забув.

...Уже більше року бере участь у хвилині мовчання Юлія Оксенюк, екскурсовод Нововолинського історичного музею, випускниця факультету історії, політології та національної безпеки Волинського національного університету імені Лесі Українки. Виховувалася в родині шахтарів – тато Олег Володимирович і дідусь Володимир Пилипович, мама Ольга Миколаївна працювала на швейній фабриці.

– Історією захоплююся ще зі школи, особливо Київської Русі, періоду діяльності ОУН і УПА, вражає ведення їхніми підрозділами бойових дій, – ділиться Юлія.

Кожного ранку хвилиною мовчання вона шановує пам'ять свого дядька Губерука Володимира Миколайовича перед його портретом на Алеї Героїв.

– Добраї люди, – продовжує Юлія, – важко знайти. Він все міг робити, розбирався у комп'ютерах, алтанки майстрував, також шив, вишивав, розмальовував писанки. У нього залишилося чотири сестри, дружина Ірина Володимирівна – заступник директора ліцею №4. Син Руслан увібрив від батька найкраще – переможець багатьох олімпіад із фізики, математики, золотий медаліст, успішно навчається в одному з львівських вишів. Дядько отримав повістку у травні 2022 року і ми знали – він не будедесь у штабі. Він був розвідником, іноді тиждів не було з ним зв'язку, знали, хвилювалися – він на бойових виходах. Його втрата для родини у листопаді 2022 року – незагойна рана.

Юлія не тільки у хвилину мовчання приходить до дядька. Як зізналася, з кавою може прийти до нього і поспілкуватися, як із живим.

– Я вважаю, – продовжує дівчина, – ми повинні пам'ятати всіх Героїв. Я ще працюю гідом у туристичній компанії «Панова Тревел». Під час екскурсійних поїздок за 5 хвилин до дев'ятої години зупиняю автобус, вимикаю музику в салоні, вмикаємо аварійну сигналізацію і прошу людей шанувати Героїв.

Солідарний з Юлею і голова громадської організації «Незламні нововолинці», батько кіборга, Народного Героя України Вадима Демчука – Володимир Демчук.

– Ми повинні пам'ятати, що Алея Героїв – це не просто локація для відвідування у поминальні дні, – наголошує пан Володимир. – Для нас, для батьків і матерів, друзин та дітей полеглих, а також усіх, кому втрата болить і не перестане боліти, – це місце, де зупинився наш світ. Наше життя перетворено на нескінченну пам'ять. І ця пам'ять має стати нашим спільним щитом. Ми не маємо права забути, хто агресор, хто руйнує наші міста і хто винен у кожній смерті...

Прошу слова!

«Так заховайте світлини наших Героїв у лісі, щоб не муляли вам очі!»

Пропозиція від міської влади про перенесення фотостенду загиблих Героїв з центра Луцька на меморіальний комплекс «Вічна слава» отримала шквал критики від волинян

Ніна КОСТРУБА,
позаштатний кореспондент газети «Волинь»

Війна і біль, незліченні втрати і невимовне горе, яке щодня чорними звістками заходить в оселі ні в чому не винних українців. І вина їх лише в тому, що вони прагнуть жити у своїй рідній країні та захищають її до останнього подиху...

Тут як виклик, як грим серед ясного неба, у соціальних мережах з'являються інформації, які просто шокують людей. Нещодавно – перенесення фотостенду загиблих Героїв, що розміщений на Театральному майдані у Луцьку, серця нашого обласного центру, на меморіальний комплекс «Вічна слава».

Про це читачі дізналися із повідомлення секретаря Луцької міської ради Катерини Шкльоди. Зокрема, у дописі йдеться: «Плануємо найближчим часом зустріч Раді з родинами загиблих для вирішення питання перенесення фотостенду загиблих Героїв на меморіальний комплекс «Вічна слава». Напрошується питання: невже у такий кривавий час російсько-української війни інших більш суттєвих проблем не існує?»

Це викликало хвилю емоцій та обговорень. Зокрема, «Ця стіна стала місцем сили і болю, вона була, є і має стати довіку пам'яткою, до якої приходять, щоб вклонитися їй пам'ятати», «Так заховайте світлини наших Героїв у лісі,

Ця стіна стала місцем сили і болю, до якої приходять, щоб вклонитися їй пам'ятати...

щоб не муляли вам очі!», «Ви хочете зробити вигляд, що цього болю не існує? Щоб він не заважав «комфорту» і красивій картинці? Мій син гуляв у цьому місці зі своєю сім'єю, дітками. Тепер він дивиться на мене з фотографії», «Центр міста це не лише про ближчим часом зустріч Раді з родинами загиблих для вирішення питання перенесення фотостенду загиблих Героїв на меморіальний комплекс «Вічна слава». Напрошується питання: невже у такий кривавий час російсько-української війни інших більш суттєвих проблем не існує?»

Ще на початку 2025 року у газеті «Волинь» був надрукований матеріал «А де ж світлина мого сина?» Нагадаю, тоді до редакції від імені всіх членів ВГО «Об'єднання матерів і дружин захисників України» звернулася мама загиблого Героя – Ігоря Климюка, заступниця голови відокремленого підрозділу організації Алла Климюк. Вона виливала

біль всіх матерів, дружин, які втратили на війні найдорожчих: «Коли в країні йде кривава війна, посадовці чомусь забувають належним чином шанувувати тих, хто віддав своє життя за Україну. З невимовним болем у серці живуть родини загиблих».

Мій син гуляв у цьому місці зі своєю сім'єю, дітками. Тепер він дивиться на мене з фотографії.

Тоді мова йшла про те, щоб всі портрети загиблих Героїв Волині були в одному ряду з побратимами на Театральному майдані і під час вшанування згорьовані рідні не тримали фотографії поруч фотостенда в руках. Було звернення до міської ради і відповідь від заступниці міського голови Ірини Чебелюк: «Місце розташування пам'ятного фотостенда не дає можливості його розширення. Питання розширення, зміни місця та фінансування, пов'язані з обсягом цих робіт, може бути розглянуто після закінчення війни». Забулося?

У свою чергу директорка департаменту соціальної та ветеранської політики Волинської ОДА Оксана Гобот повідомила: «Міська рада готова провести громадські слухання щодо зміни існування фотостенда (а де ж вони?). А також міською радою повідомлено, що розгляд цього питання можливий за декілька умов: співфінансування з територіальними громадами, розроблення положення щодо розміщення фотографій та збір інформації про осіб, які загинули (померли), що наразі є неможливим у зв'язку із закритим доступом до них».

...А про закриття в Луцьку біля фотостенду загиблих Героїв гендирекції, де є кави і до кави, чиновники не клопочуться. Бо це приносить гроші. А що візьмеш із загиблих Героїв??? ■

ставлення, професіоналізм та підтримку усім лікарям», – розповіла дружина військовослужбовця Оксана.

Олег Собуцький отримав найвищу військову нагороду України (відзнаку Президента) «Хрест бойових заслуг» у лютому 2025 року за героїзм та військову звитягу під час боїв на Куршні. Військовослужбовець став до лав 82-ї окремої десантно-штурмової Буковинської бригади (82-га ОДШБр) на початку повномасштабного вторгнення і нині він є головним сержантом бригади.

Олег Собуцький зміг прийти на пологи дружини до Луцька та зустріти її з малюком із перинатального центру, що стало, зі слів Оксани Собуцької, величезною підтримкою.

Вітаємо подружжя з народженням сина та бажаємо щастя сім'ї захисника! ■

Фотофакт

Козацькому рогу – нема перевогу!

Рости здоровий, козаче, на радість батькам!

Наталка НЕКОЗ

У кавалера «Хреста бойових заслуг» Олега Собуцького з села Коршів Боратин-

ської громади народився син. Радісну новину повідомили у Волинському обласному медоб'єднанні захисту матеріинства і дитинства.

Хлопчик, якого назвали Богданом, з'явився тут на світ 19 квітня о 23.47 вагою 2710 грамів та зростом 48 см. «Вагітність була не зовсім легкою, була за-

«Кохана, бережи сина, поки я захищаю Україну!»

На власні очі

«Маруся, я був у пеклі! Там все мертво, навіть пташки не літають...»

«Можливо, мені вдалося залишитися живим після поїздки до Чорнобиля через те, що пішов до церкви», – каже священнослужитель Микола Коць.

Архидіакон Луцького Свято-Троїцького кафедрального собору Микола Коць у 1986 році після вибуху на Чорнобильській АЕС їздив у зону відчуження з концертами – два місяці співав для ліквідаторів наслідків аварії. На момент аварії чоловікові було 25 років, а його старший донць Софії – рік. Журналістам «Суспільного Луцьк» він розповів, що пам'ятає про дні у зоні відчуження

Тетяна МАРКОПОЛЬСЬКА, Анна РОМАНЧУК

Архидіакон Микола Коць родом із села Старий Чортарийськ на Маневиччині. Там закінчив музичну школу по класу труби, з дитинства ще володів баяном. Тому грав на всіх вечорах відпочинку. Після закінчення училища культури в 1980-му році викладав співи в місцевій школі, створив хор вчителів і механізаторів. Потім – служба в армії, робота директором у місцевому

«Я – найвеселіша людина в світі, бо все своє свідоме життя співаю».

будинку культури, запрошення в село Прилісне на торфобрикетний завод, де й продовжив своє культурно-освітнє життя. А в луцькому Свято-Троїцькому кафедральному соборі служив 33 роки. «Все своє свідоме життя співаю. Через те, друзям кажу: «Я – найвеселіша людина в світі». Себе взагалі не уявляю без співа, а тим більше з таким хором «Оранта». Це – божественний хор і божественний його спів. Це просто купатися в цій благодаті», – додає він.

Розповідає, що після трагедії в Чорнобилі отримав дзвінок із Луцька. Колишній директор училища культури просив, щоб Микола разом із волинською бригадою поїхав і заспівав для ліквідаторів наслідків аварії. «На той час я, звичайно, не знав, що таке Чорнобильська аварія, що таке радіація, абсолютно не мав поняття. Але я любив співати, хотів співати та поїхав із волинською концертною бригадою», – каже він. Зізнається, згадки про ті часи – страшні. Коли з

Герої нашого часу

«Командир мені сказав: «Біжи, синку. Чим швидше – тим краще для твого здоров'я...»

Ліквідатор аварії на ЧАЕС Микола Гаврилюк про 5 днів відрядження до ще палаючого реактора

Віталія ЛУКАШЕВИЧ, провідний фахівець сектору зв'язків із ЗМІ ГУ ДСНС України у Волинській області

Микола Гаврилюк народився на півночі Житомирщини, у селі Залісся – за сімдесят кілометрів від Чорнобиля. Там мова тягнеться повільніше, зберігає давні звуки, ніби розтягує час. «Ні столиця, ні люди не виправили в мені цієї говірки. Це з моло-

ком матері, це зв'язок із землею», – каже він. Сусідні села після аварії зникли, людей звідти відселяли. Його ж Залісся порожнє поволі. Тепер, коли приїжджає, більше часу проводить на цвинтарі: обходить могили.

До Ковеля Микола Гаврилюк приїхав за покликом серця – коли навчався у Києві, зустрів там кохану з Волині. Тут став пожежником, точніше водієм пожежного авто. Тут вистрибок до нього, дочекався онуків. Тут же й провів дружини за межу Вічності...

У травні 1986-го він гуляв із сім'єю містом, зустрів начальника ча-

«Ми не думали про життя чи смерть – ми їхали рятувати людей», – скромно каже Микола Гаврилюк.

стини. Той сказав коротко: відрядження, треба мити Київ перед міжнародною велогонкою. А вже в столиці на них показували пальцями:

колективом заїжджали у 30-кілометрову зону, бачили обабіч дороги автобуси без вікна та людей. По селлах стояли пусті будинки з вибитими вікнами та відкритими дверима – так люди в поспіху тікали.

«Все мертво, навіть пташки не літають. Дійсно,

Дівчата просять у солдатів: «Дайте пілотку», а вони: «Мені тебе шкода, ти приміряєш її, післязавтра волосся випаде». Настільки заражена була одежа...

зона відчуження. Їхав, то мороз по шкірі. Але на той час ми там, певно, потрібні були», – додає він. Каже, що у день давали по два концерти для працівників станції, військових, строковиків. На ніч вертали в Київ, де проживали, а на другий день знову виїжджали з виступами. Перед тим, як зайти до зали, чотири рази мочили ноги в посудинах із ганчірками, щоб радіація змити. У столів ходили з бачками та шапочками.

«Багато людей не знали про радіацію. На смак її не відчуваеш... Дівчата просять у солдатів: «Дайте пілотку», а вони: «Мені тебе шкода, ти приміряєш її, післязавтра волосся випаде». Настільки заражена була одежа...», – згадує Микола Коць.

Чимало товаришів, з якими їздив до Чорнобиля, вже покійні, розповідає він. Багато з них мали хвороби, пов'язані з опромінуванням.

«То була невидима смерть, тобто, приїхав і помер. Хто конкретно біля реактора – мінялися через три хвилини з лопаткою, коли відкидали той уран. Це всі смертники», – каже архидіакон.

Зі слів Миколи Коць, відчував співчуття від слухачів їхніх концертів, мовляв, через те, що колектив до них приїхав і теж може потерпіти, як і працівники станції. Але священник переконаний, що усі на той час виконали свій обов'язок.

«Десь через два роки Віктор Щерблін признався: «Микола, а ти знаєш, яка доза опромінування була?»

Ти знаєш, що ми автобус спалили й одягу?» На той час ми отримували 17 бер (це безпечний рівень радіації – у 17 разів вищий за річну дозу працівників атомної сфери, що вимагає медичного контролю, але не викликає миттєвої смерті, може збільшити ри-

дівчата просять у солдатів: «Дайте пілотку», а вони: «Мені тебе шкода, ти приміряєш її, післязавтра волосся випаде». Настільки заражена була одежа...»

зона відчуження. Їхав, то мороз по шкірі. Але на той час ми там, певно, потрібні були», – додає він. Каже, що у день давали по два концерти для працівників станції, військових, строковиків. На ніч вертали в Київ, де проживали, а на другий день знову виїжджали з виступами. Перед тим, як зайти до зали, чотири рази мочили ноги в посудинах із ганчірками, щоб радіація змити. У столів ходили з бачками та шапочками.

«Багато людей не знали про радіацію. На смак її не відчуваеш... Дівчата просять у солдатів: «Дайте пілотку», а вони: «Мені тебе шкода, ти приміряєш її, післязавтра волосся випаде». Настільки заражена була одежа...», – згадує Микола Коць.

Чимало товаришів, з якими їздив до Чорнобиля, вже покійні, розповідає він. Багато з них мали хвороби, пов'язані з опромінуванням.

Довідково: Хронологія трагедії на Чорнобильській АЕС

Щоб осягнути масштаби катастрофи, варто згадати ключові цифри та факти того страшного дня: • Час і місце: Трагедія сталася 26 квітня 1986 року о 01:23:47. Серія з двох надзвичайно потужних вибухів повністю зруйнувала реактор четвертого енергоблоку.

• Масштаб радіаційного викиду: Сумарний викид небезпечних радіоактивних речовин у повітря становив близько 50 мільйонів кюрі. Для порівняння, цей показник рівнозначний наслідкам вибухів 500 атомних бомб, подібних до тієї, що була скинута на Хіросіму.

діти. Марія пригадує: на святковій збірці 1 та 9 травня автомобілі «швидкої допомоги» не встигали забирати дітей, що падали на вулицях, «як мухи».

«Почали роздавати йодовані препарати. Казали, при потребі не встигають забирати дітей, що падали на вулицях, «як мухи».

Знається, що пообовалися народжувати друге дитя, бо після атомного вибуху у Прилісному народжувалися діти з інвалідністю. Утім, каже, все обійшлося – на світ з'явилася здорова донька.

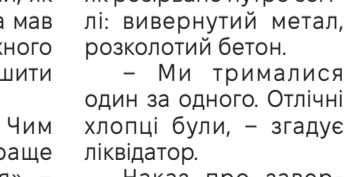
Микола Коць додає: може, вдалося залишитися живим після поїздки до Чорнобиля через те, що пішов до церкви. І досі виконує свою службу, бо є потрібним для неї та людей, які його оточують.

Відео-орозповідь від «Суспільного Луцьк» – QR-код

• Секретність та брехня: Радянська влада цинічно замовчувала факт катастрофи цілих 36 годин, піддаючи небезпеці мільйони людей. Світ дізнався правду лише тоді, коли датчики радіаційної безпеки у Швеції зафіксували аномальний стрибок радіації.

• Героїзм ліквідаторів: У ліквідації наслідків брали участь понад 600 000 людей. Перші пожежні бригади, які прибули на станцію, гасили полум'я без жодного спеціального захисту. Вони фактично віддавали свої життя, щоб запобігти ще потужнішому тепловою вибуху, який міг би знищити Європу. ■

Відео сюжет про «чорнобильця» Микола Гаврилюк – за чим QR-код:

«Ми не думали про життя чи смерть – ми їхали рятувати людей», – скромно каже Микола Гаврилюк.

ХТО ВВАЖАЄТЬСЯ ЛІКВІДАТОРОМ?

• Усі, хто працював у зоні відчуження ЧАЕС незалежно від кількості днів у 1986–1987 роках. • Ті, хто працював не менше 30 календарних днів у 1988–1990 роках. ■

■ Особистість

І лікар від Бога, і патріот у важкий час

Фото з архіву Андрія БОНДАРЧУКА.

Михайло і Анастасія Рощини – їх поєднувала любов, любов до справи і любов до України.

Або Не даймо падати зіркам!

Розбурхала мою пам'ять публікація Лесі Влашинець у Великодньому номері «Волині» про увічнення пам'яті Михайла Івановича Рощини, інших знаних людей, які залишили яскравий слід не лише на Горохівщині

Андрій БОНДАРЧУК, народний депутат України і скликання, Почесний громадянин Волині, Луцька, рідного села

Ім'я Волині

Заслужений лікар України
Михайло Іванович Рощина
17.12.1927 - 05.02.1991

Людину треба лікувати, а країну – березти. Інакше хворіють обидві.

Заслуженому лікареві України Михайлові Рощині (1927–1991) сотні волинян завдячують врятованим життям.

Заповів медицині розум і серце: у Горохові назвали рік на честь віртуозного хірурга Михайла Рощини

А на головній площі міста цими днями було відкрито банер світлій пам'яті цього заслуженого працівника культури України, автором славнів «Волинь моя» та «Ти живи сто віків, рідний наш у засвіті, а 17 грудня року 2027-го сучасники могли б вітати його з ювілейним 100-річчям!

бага- Віктом хірур від С Горо: Фран- навч- лікар Петра М ни. До с хайла Іа Миколаї своє жи Воли щину не лікарем профес вав лю котрий горіт ти трі бор безмоск України його лід товарис при Гор лікарні, слово» трий до до спор пам'ятн ченкові. віка щіну та багат

«Людину треба лікувати, а країну березти. Інакше хворіють обидві», – мудро казав заслужений лікар України Михайло Рощина (1927–1991), сотні волинян якому завдячують врятованим життям.

пам'яті колега і товариш Петро Боярчук, колишній політкаторжанин Андрій Криштальський, директор радгоспу-технікуму Микола Чечель, з якими я комунікував у бурхливі часи майбутніх важливих подій.

Знайомство з Михайлом Івановичем Рощиною припало в найбільш гарячій передвиборчій перегоні до історичного парламенту. Воно переросло у дружні контакти. У чудового подружжя Рощин часто бував удома. Анастасія Володимирівна теж була лікарем. Пекла смачні торти, печиво. За філіжанкою кави від Михайла Івановича прозвон дуже багато з нашої історії. Тим більше, що у нього була гарна бібліотека, то ж кількома книгами скористався я.

Квартира цих патріотів була одним із центрів, де зустрічались проукраїнські налаштовані освічені люди, тут панувала якась особливо приваблива аура. Тут я познайомився з Євгеном Сверстюком, відомою в

Україні і поза нею людиною, товаришем Михайла Івановича.

Так, горохівчани знають його, як Лікаря від Бога. А я знаю, як щирого патріота, діяльну і мужню людину.

У Горохові, у пору горбачовської перебудови, я провів дуже багато часу. Це була важка, складна і дуже небезпечна робота журналіста, боротьба з «семенцовщиною», як явищем, і спадком, що залишив його носій – Іван Семенцов, Герой Соціалістичної праці, кандидат наук, який щойно з посади першого секретаря Горохівського райкому партії пересів у крісло секретаря, члена бюро обкому партії, став «сірим кардиналом» області. В реальності ж – досвідчений кар'єрист, шулер, нахаба і грубіян, фальшивий герой і науковець, який мав високих покровителів у Києві, Москві, безкарно поламав, скалічив долі багатьох людей. Але все це треба було довести переконливими фактами.

Громом пролунали дві розлогі публікації «Столкновение», згодом «После столкновения» у всесоюзній газеті «Сельская жизнь». Резонанс на весь Союз. Факти були настільки гострими, обурення ними і бездіяльністю обкому такими, що в Луцьк прибули з ЦК КПРС, Комітету партійного контролю при ЦК КПРС комісії, а з Києва теж відповідні. Два тижні область стояла «на вухах» – перевірки для відбілювання Семенцова, і лише доказовість фактів врятувала мене. Але боротьба продовжувалась, бо покровителі робили спроби утримати таку цінну особу на плаву, але й вони зрозуміли, що він став і для них обтяжливим.

І ось перша перемога. Всесильний «Рабіть» (так називали Семенцова за його безграмотне «працювати») написав заяву на звільнення «по саста-анію здоров'я», хоча цей здоров'я, мабуть, до того й не хворів. Заяву задовольнили. На мої виступи в газету «Сельская жизнь» і мені особисто було безліч відгуків і оцінок. Та, мабуть, найбільш незвичайну, навіть якусь незручну привіз мені з Горохівщини її уродженець, мій колега Леонід Лагановський від голови колгоспу, якому «Рабіть» поламав життя: «Передай Бондарчуку, що я йому цілую ноги лише за те, що поставив на місце цього негідника. Це ж Берія в мініаторі».

Якраз на той час виник серйозний конфлікт після моєї публікації у «Правді України», кореспондентом якої у Волинській і Рівненській областях я був, про загадковий «теремок» у лісі, на землях колгоспу-маяка ім. XXV з'їзду КПРС, який очолювала член обкому, кандидат на Золоту зірку Героя соцпраці, особливо наближена до Семенцова, Катерина Ващук. Йшлося, що загадковий «теремок» слугує для зустрічей із потрібними людьми, впливовими особами, що тут вирішуються важливі справи, він є механізмом розподілу матеріально-фінансових ресурсів. Це при державному плануванні. Тут для мене настали набагато важчі моральні випробування, аніж ті, які закінчились. Мої човникові поїздки для пояснень у Київ – редактору, редакційній колегії, зборам, голові парткомісії при ЦК КПУ, робота виїзної комісії ЦК і редакції накінець вилились у сувору догану з попередженням про «вильот».

Якраз тоді колектив Горохівського радгоспу-технікуму висунув мене

кандидатом у депутати до Верховної Ради УРСР. Не вийшло. Окружна виборча комісія знайшла зачіпки і відмінила рішення зборів. На другі збори прибув інспектор ЦК КПУ Гончар. В піку мені висунули ще дві впливові кандидатури, в т.ч. другого секретаря обкому Володимира Блаженчука, хоч він вже був зареєстрований. Однак я одержую абсолютну більшість голосів. Та різні каверзи продовжуються. Викладач технікуму Наливко проти мого кандидатства навіть оголосив голодування. У газеті «Сільські вісті» з'являється стаття проти мене і моєї довіреної особи Миколи Чечеля, на довірених осіб у Іваничівському, Локачинському районах робиться тиск і вони відмовляються.

Та от в таких умовах Михайло Іванович Рощина погоджується бути моєю довіреною особою. Попри те, що в такій же просьбі Катерині Ващук – моему опоненту, відмовив. При своїй зайнятості, він їздив зі мною в Сенкевичку, Берестечко, кілька

«Два тижні область стояла «на вухах» – перевірки для відбілювання Івана Семенцова, і лише доказовість фактів врятувала мене.

сіл. Все проходило добре. Та от в селі Терешківці виникла конфліктна ситуація. В конторі колгоспу нікого не було, тому ми поїхали на тваринницький двір, до людей. Голова колгоспу Трачевський, теж Михайло Іванович, толковий господар, але надто різкий, рішучий, здає побачив чужу машину, двох невідомих людей і негайно примчався. Мої пояснення мало допомогли: чому, мовляв, без дозволу? Михайло Рощина в делікатній інтелігентній манері розговорив надмір емоційного керівника, той відтанув, ще й зустріч із працівниками організував.

Затим друга, найважливіша, перемога. Після другого туру голосування я випередив Володимира Блаженчука на п'ять тисяч голосів. В першому – на стільки ж відставав від нього. Прихильники і він, впевнені у перемозі, навіть підготували банкет... Інший савановитий кандидат пролетів ще у першому турі. Одним із перших телефоном поздоровив мене Михайло Іванович.

Кожен із депутатів нового парламенту прийшов туди за волею людей, їхнім переконанням у правильності вибору. Тримаю в собі щире вдячність тим, хто повірив мені. Це виборці Горохівського, Іваничівського,

Локачинського районів. Голоси першого були найваговитішими. Вони й зберегли честь Волині. Ні, тут не йдеться про мене, як особу, яка хизується. Йдеться про інше. Адже із 450 обраних депутатів, в тому числі дев'яти від Волині, у складі парламенту, який утвердив Акт Незалежності України, я був єдиним корінним волинянином. Нещодавно Закон, підписаний президентом, надав статус Засновника держави тим, хто проголосував за цей доленосний історичний документ.

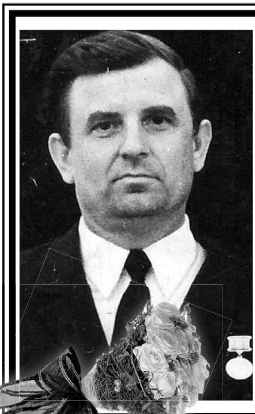
Неймовірно жаль: Михайло Рощина, ця прекрасна людина, лише півроку не дожив до проголошення Незалежності, про яку мріяв. Вкоротили йому віку бюрократи, зліг. Ще перед тим готував вертеп, з його ініціативи обрали місце під пам'ятником Тарасу Шевченку. В лікарні я ще встиг відвідати його, ніби на краєчку пішло. Але ні. З Гороховач в Київ мені повідомили про сумну подію. Я зателефонував Євгену Сверстюку і негайно виїхав. 7 лютого – по-

хорони. Людей дуже багато, хоч зима вельми сніжна, двадцятиградусний мороз. Багато добрих слів сказано було. Я запропонував назвати одну з вулиць Горохова прізвищем Рощини.

І ось нинішній рік оголошено роком Михайла Івановича Рощини. Його ім'я, портрет – серед знаних горохівчан на видному і почесному місці. Людина оцінена за добрі справи. Бо, коли такі як він відходять у засвіті, у пам'яті людей вони живуть і нагадують нам про себе з небесної висі. Це – зорі. Їх безліч, їх міради. З усього світу. Там і наші. Час від часу ми бачимо, як звідти падає зірка. Окреслюючи востаннє яскравий слід, згорає. Кажуть, що це згоріло чиесь життя. Неправда. В такому разі був би зорепад.

Це згорає ім'я, пам'ять наша про цю людину. Вона зникає, її нема. Зірки від Горохівщини не падають, їх підтримують живі своєї пам'яттю. Не падають і з інших місць, де шанують достойних, не забувають. Так, від них світлішає небозвід, їм стає тісніше. Але нам стає гірніше. Бо летять туди багато звідти, де мужні захисники України виконують святу справу, захищають рідну землю. Ми, живі, не даваймо їм падати і згоряти! ■

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

4 травня 2020 року відійшов у Вічність наш тато, дідусь, прадідусь –

ГРИЦЮК Володимир Миколайович.

Він був мудрим, турботливим, працелюбним, цілеспрямованим, відданим сім'ї, родині, професії. Був прикладом для своїх рідних, близьких, колег по роботі, досконало володів мистецтвом допомагати людям. Він завжди залишиться в наших серцях.

Любимо, пам'ятаємо, пишаємося своїм татом, дідусем, прадідусем.

З сумом і скорботою – дочки, зять, внуки, правнуки.

Згідно з рішенням Волинської облради, премію за заслуги у сфері науки призначено Наталії Сливці – професору, завідувачу кафедри органічної та фармацевтичної хімії Волинського національного університету імені Лесі Українки. Наталія Юрївна отримала нагороду за визначний внесок у розвиток вищої освіти Волині, підготовку молодих наукових кадрів та фундаментальні дослідження у галузі хімії.

Працівники Любешівського Національного природного парку «Прип'ять-Стохід» провели прибирання та благоустрій рекреаційної зони «Над Стоходом», що розташована у селищному парку на березі річки. Спільними зусиллями вдалося зібрати сміття з берегів та плеса Стоходу, впорядкувати територію відпочинку, привести до ладу лавки, альтанки та інформаційний щит.

У Волинській обласній клінічній лікарні за 6 мільйонів гривень оновили реабілітаційну кімнату. Медзаклад отримав 30 одиниць надсучасного високотехнологічного устаткування. На це витрачено грантові кошти міжнародних партнерів.

Цьогоріч збірна команда Волинської обласної організації ФСТ «Динамо» України виборола історичне III-тє місце у Всеукраїнському чемпіонаті товариства з гирьового спорту.

«Цирк на дроті»

Як суд покарав прикордонника за переправлення до Польщі 38 ухлянтів

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com/

Прикордонник дозволяв перетин кордону тим, кому це було заборонено.

Обвинувачений визнав свою провину та перерахував 250 тисяч гривень на потреби ЗСУ

Дарина ШЕВЧУК

Володимирський міський суд Волинської області виніс вирок прикордоннику Михайлу В. за незаконне переправлення чоловіків за кордон. Попри те, що обвинувачений сприяв

виїзду щонайменше 38 військовозобов'язаних, замість позбавлення волі йому призначили... службове обмеження.

Як йдеться у вирокі суду від 17 квітня, із жовтня по грудень 2023 року прикордонник під час служби в пункті пропуску «Устилуг – Зосин» систематично порушував правила контролю. Він не перевіряв документи чоловіків призовного віку, не з'ясував підстав для виїзду та дозволяв перетин кордону

«**Обвинувачений вносив неправдиві дані до інформаційної системи прикордонного контролю, чим фактично забезпечив незаконний виїзд 38 військовозобов'язаних до Польщі.**»

тим, кому це було заборонено.

За даними слідства, обвинувачений вносив неправдиві дані до інформаційної системи прикордонного контролю, чим фактично забезпечив незаконний виїзд 38 військовозобов'язаних до Польщі.

У суді Михайло В. уклав із прокурором угоду про визнання своєї провини. Він також перерахував 250 тисяч гривень на потреби ЗСУ.

Суддя Ірина Кусік визнала прикордонника винним за ч. 2 ст.

332 (незаконне переправлення осіб через державний кордон) та ч. 3 ст. 419 (порушення правил несення прикордонної служби) КК України та призначила два роки позбавлення волі. Водночас це покарання замінили на два роки службового обмеження з відрахуванням 10% грошового забезпечення в дохід держави.

Вирок ще можна оскаржити в апеляційному суді. Але хто ж його буде оскаржувати, коли всі задоволені. Особливо ті 38 ухлянтів, які тепер перебувають в Європі. І, звісно, прикордонник Михайлу В., який поніс сміхотворне покарання.

Бо лишень запитайте у всезнаючого ШІ, скільки в середньому коштує в Україні послуга переправлення за кордон військовозобов'язаних? І він відповідь: «Залежно від складності маршруту, способу перетину (поза пунктами пропуску, через офіційні пункти за підробленими документами або системою «Шлях») та «сервісу» (трансфер, одяг для маскуванню), ціни можуть становити від \$5 000 до \$20 000. Так що 250 тисяч для ЗСУ – це мінімальна ціна за... одного ухлянта. ■

Знай наших!

Зразкова військовослужбовиця Анна Шульга удостоєна нагрудного знака «За сумлінну службу».

Сам Головнокомандувач ЗСУ потиснув руку мужній козачці з Полісся

Олександр Сирський відзначив молодшого сержанта Анну Шульгу почесним нагрудним знаком «За сумлінну службу»

Богдана КАТЕРИНЧУК

Анна Шульга – жителька Маневичів. Із лютого 2024 року вона в Збройних Силах України. З середини 2025 року військовослужбовиця приєдналася до 425-го окремого штурмового полку «Скеля», де проходить службу в підрозділі забезпечення.

Також Анна займається кікбоксингом і важкою атлетикою, гідно представляє свій підрозділ на змаганнях національного ветеранського руху «Сильні України».

«Анна Шульга – зразкова військовослужбовиця, яка поєднує дисципліну, вмотивованість і відповідальність у щоденній службі», – зазначається на фейсбук-сторінці Волинського обласного ТЦК та СП. ■

Несподіваний поворот

17-річна дівчина пробачила... зґвалтування

Хоча заміж насильник із Камінь-Каширського району так і не покликав

Раїса ІВАНЮК

Як встановив Маневичький районний суд, увечері 10 серпня 2025 року компанія молоді відпочивала в альтанці в лісі поблизу одного з сіл Прилісненської громади та вживала алкоголь. Пізніше обвинувачений залишився з дівчиною

наодинці та на мотоциклі повів її нібито до центру села. Натомість звернув у бік лісу, де, попри відсутність згоди, вчинив щодо неї сексуальне насильство.

Потерпіла розповіла, що не могла чинити активного опору через алкогольне сп'яніння та фізичну перевагу чоловіка.

Уже після події вона повідомила про зґвалтування знайомим, а ті викликали поліцію.

Під час судового розгляду обвинувачений визнав, що мав із

дівчиною статевий контакт без її згоди. Водночас він стверджував, що не знав її справжнього віку і вважав її повнолітньою.

«**Потерпіла розповіла, що не могла чинити активного опору через алкогольне сп'яніння та фізичну перевагу чоловіка.**»

Спершу чоловіка обвинувачували за ч. 3 ст. 152 Кримінального кодексу України – зґвалтування неповнолітньої. Однак суд

дійшов висновку, що він справді не був обізнаний про те, що дівчині 17 років, тому перекваліфікував її на ч. 1 ст. 152 КК України – зґвалтування без добровільної згоди потерпілої.

Суд врахував, що чоловік раніше не судимий, розкався, попросив вибачення у

потерпілої та її матері, а також те, що потерпіла і її мати просили не позбавляти його волі.

У підсумку йому призначили 3 роки і 2 місяці ув'язнення, але звільнили від відбування покарання з іспитовим строком на півтора року.

На вирок може бути подана апеляція до Волинського апеляційного суду через Маневичький районний суд Волинської області протягом тридцяти днів із дня його проголошення. ■

Фото із сайту Любешівської селищної ради.

Військовослужбовці отримали таку необхідну допомогу від любешівців.

«Це обладнання допоможе нам у виконанні бойових завдань»

Військовослужбовці однієї з частин, де проходить службу жителька села Селісок, що на Любешівщині, Мирослава Набойчик, висловлюють щире подяку працівникам селищної ради

Олена ВОЛИНЕЦЬ

За власні кошти працівники Любешівської селищної ради придбали та передали для потреб підрозділу Starlink і зарядну станцію – обладнання, яке сьогодні має критичне значення для зв'язку та ефективного виконання бойових завдань.

«У свою чергу, висловлюємо глибоку вдячність нашим захисникам і захисницям за віддану службу, мужність і щоденну боротьбу за Україну. Саме завдяки вам маємо можливість жити і працювати під мирним небом. Разом – до Перемоги!», – йдеться в дописі на фейсбук-сторінці Любешівської селищної ради. ■

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ» ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ ЗА ЛІТНІМИ ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ, МЕДСЕСТРУ ТА ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.

ЗАРОБІТНА ПЛАТА: 15 000 – 35 000 грн (1000 грн/доба)

Графік: вахтовий період.

МИ ПРОПОНУЄМО:

- Безкоштовне харчування та проживання;
- Бонуси та премії;
- Комфортні умови роботи;
- Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.

Тел. 098 85 96 872

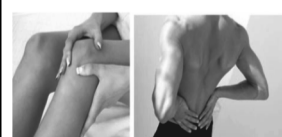
ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ

Загублене свідоцтво про реєстрацію машини серія ОМ №148378 від 19.10.2021 р. на ВОВКАТ Е45 ЕМ Експа-

ватор гусеничний 2011 р. в., зав. номер АННС11116, видане на ПП «ОЛ ТРАНС ГЛОБАЛ», вважати недійсним.

ВАС ЗАМУЧИВ БІЛЬ В СУГЛОБАХ ТА СПІНІ?

Постійна важкість у ногах, скутість в русі, набряклість і хрусткіт. Набридло постійно наносити мазі і пити знеболювальні таблетки? Всі спроби, які робилися раніше, безуспішні?

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ТА ОТРИМАЙТЕ БЕЗКОШТОВНУ КОНСУЛЬТАЦІЮ від фахівця, який підкаже метод рішення при таких захворюваннях як:

-артрит, артроз, поліартрит, остеохондроз, остеопороз, радикуліт, ревматизм, посттравматичні болі.

Якщо ви хочете ходити вільно і жити без болю, **ТЕЛЕФОНУЙТЕ за номерами: (098) 545 05 59, (066) 347 65 78.**

Висновок ДСЄЕ України №05.03.02-03/103075 від 23.12.2018 року. Не є лікарським засобом. Перед вживанням проконсультуйтеся з лікарем та ознайомтеся з інструкцією.

ПРОДАЄМО ПТИЦЮ ТА КОМБІКОРМ

Продаємо птицю: бройлер добовий та підрощений, добову м'ясоєчку, каченята породи "Мулард", "Благоварка", "Башкірка"; гусенята породи "Легард Датський", індики "Біг-6". Кури-несучки дорослі та підростки.

Комбікорм для всіх видів птиці та тварин. **Діє безкоштовна доставка.**

Тел.: 050 488 77 71, 067 634 83 34 (Наташа); 067 362 95 32, 066 408 77 76 (Люда); 067 119 53 13 (Віка); 075 408 77 71 (Ірина); 096 832 20 58, 099 627 88 55 (Світлана).

УВАГА, КОНКУРС!

Івана Франка хоронили у вишиванці... giga Романа Шухевича

Окрім «чужої» сорочки, легендарного Каменяра спочатку поховали на Личаківському цвинтарі у Львові 31 травня 1916 року і в «чужому» гробівці – склепі родини Мотельєвських-Мотильчинських, де його тіло перебувало до перепоховання в окрему могилу у 1921 році

Грицько ГАРБУЗ

Український титан Іван Франко (1856–1916) помер у злиднях під час Першої світової війни, у нього не було навіть власного святкового одягу для поховання. На прохання розпорядників похорону вишиванку надала Герміна Шухевич – вдова відомого громадського діяча, етнографа, педагога і публіциста Володимира Шухевича (1849–1915), майбутнього діда головного командира УПА генерала Романа Шухевича.

«СПЕЦГРАНАТОБУЗ»-12-2026

Сьогодні ми від вас заховали річ, на яку виведуть дві яскраві особистості і яких, власне, вона й поєднала. Точніше, зіркову постать і діда майбутнього героя...

Є ця річ і у вас. Можливо, не одна. І, як правило, в кожного члена сім'ї – своя. Буває різного кольору: і синьою, і чорною, і білою...

Асоціативний ряд з особистостями і річчю: «перша книга Біблії», «безвусий», «той, хто вчив правильно нас називати», «вусатий», «Слава нації! Смерть москалям!», «місто Лева», «писанка», «20», «героїзм», «смерть», «Станіслав», «рибак», «Пласт», «шпага», «Золотий хрест», «оспілуючи «Петрів»...

Що ви заховали у гранатобузі?

А слово-відповідь «вишиванка» найпершою нам надіслала Ганна Шевченко з Києва, яка й отримає спеціальний приз від Грицька Гарбуза. Віват!

Переможницю назвали – час оголошувати нове завдання. Лише перед тим нагадаю, що принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?»

Умови конкурсу такі: ви маєте відгадати, що чи кого заховав Грицько Гарбуз у нашому гранатобузі. За кожен правильну відповідь отримуєте по 1 очку.

Хто здобуде найбільше балів протягом 10 турів, той і стане чемпіоном конкурсу «Весняний гранатобуз-2026» та отримає грошовий приз від редакції у розрахунку: здобутий 1 бал = 100 гривень.

Після кожного туру на фейсбук-сторінці Грицька Гарбуза ми будемо вказувати перелік усіх переможців і регулярно публікуватимемо турнірну таблицю (зайти на неї можна за цим посиланням).

«ВЕСНЯНИЙ ГРАНАТОБУЗ-2026»-5

Сьогодні заховав від вас малюнок, який часто зображую на всяких «засідайлівках», онлайн-тренінгах чи просто, коли слухаю файну музику чи вигадую нове завдання.

А виведе вас на зображення відомий для всіх твір, у якому згадується: день; парне число; цікавий прислівник; вигук; «поема Шевченка»; «ленточки»; отрута; жаль; космічні об'єкти; тканина; ворожба і «колір еліти».

Що зображено на малюнку?

Слово-відповідь треба надіслати до 9 травня (включно) тільки у вигляді повідомлення на номер: 066 133 86 88, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: «Палляниця» (Валерій Залушний, Житомирщина)).

Приємних вам пошуків без повітряних три-вог!

Футбол

«Інших варіантів не може бути – тільки Маркевич!»

Ексфутболіст донецького «Шахтаря», львівських «Карпат», дніпровського «Дніпра» волинянин Артем Федецький вважає, що національну збірну України з футболу після відходу Сергія Реброва має очолити 75-річний Мирон Маркевич

Петро ПАС

Мирон Маркевич. МАРКЕВИЧ. Так і напишіть великими буквами, – заявив 41-річний Артем Федецький в інтерв'ю виданню Sport-express.ua. – Інших варіантів априорі не може бути, і я їх не бачу. Це просто кричуща думка та бажання суспільства. Тому ті, хто приймає рішення, повинні дослухатися до народу, людей, вболівальників, експертів, футболістів.

На думку Федецького, Маркевич здатний вивести збірну України, яка має гарних футболістів, на якісно новий рівень. Також ексфутболіст зазначає, що інших варіантів для «синьо-жовтих» не існує.

– Мирон Богданович на сьогодні основний та головний кандидат, який 100% може вивести цю збірну, яка реально складається з хо-

Артем Федецький переконаний, що Мирон Маркевич здатний вивести збірну України, яка має гарних футболістів, на якісно новий рівень.

роших футболістів, на зовсім інший рівень... Чому вони втрачають віру, коли приїжджають в збірну і грають? Так, десь є старання, але, ну, не вистачає цих емоцій, цього гарячого серця, оцього такого духу, натхнення, того запалу. Ну, десь немає його. Збірна завжди цим славилась. Чому зараз ці чинники пропали?..

Федецький не вважає, що поважний вік Маркевича, якому нині 75 років, стане проблемою.

– Мене дивують люди, які роблять акцент на вікові Мирона Богдановича. Поче може вивести цю збірну, яка реально складається з хо-

роших футболістів, на зовсім інший рівень... Чому вони втрачають віру, коли приїжджають в збірну і грають? Так, десь є старання, але, ну, не вистачає цих емоцій, цього гарячого серця, оцього такого духу, натхнення, того запалу. Ну, десь немає його. Збірна завжди цим славилась. Чому зараз ці чинники пропали?..

Тим часом Telegram-канал ««Динамо» Київ Inside» повідомляє, що ситуація з можливим новим головним тренером збірної України в УАФ наразі звелась до вибору з двох опцій – італієць Андреа Мальдера (кандидатура Андрія Шевченка, з яким той працював, коли очолював «синьо-жовтих») та tandem Мирон Маркевич / Олег Лужний (варіант, який підтримується більшістю виконкому УАФ).

Нагадаємо, Сергій Ребров очолював збірну України від 2023 року. Під його керівництвом «синьо-жовті» кваліфікувалися на Євро-2024, але там не зуміли вийти з групи. Також команда не пробилася на чемпіонат світу-2026, програвши Швеції (1:3) у півфіналі плей-оф відбору. Під керівництвом Сергія Реброва збірна України провела 34 матчі – 16 перемог, 8 нічиїх та 10 поразок. ЗМІ повідомляють, що зараз Ребров перебуває у Греції, де проводить переговори з приводу працевлаштування з місцевими клубами «Панатінаїкосом», АЕКом і «Олімпіакосом».

До речі, Мирон Маркевич у 2010-му уже був протягом 4 матчів на посту головного тренера збірної України, в яких «синьо-жовті» здобули 3 перемоги і 1 нічию. Він – перший і єдиний на цей час тренер збірної України, який не зазнав з нею жодної поразки.

Тим паче, що цими днями в інтерв'ю УПЛ-ТБ Мирон Маркевич наголосив, що хоче повернутися до тренерської роботи у 75 років. «Чи є сили працювати? Все у мене нормально. Нормально. Звичайно, скучив за роботою, адже майже 40 років займався цим», – сказав він.

Переконаний, волиняни мають усі підстави тримати кулаки за Мирона Маркевича, адже він як футболіст (зріст – 173 см) грав за «Торпедо» (Луцьк) у період 1977 – 1978 років, де у 59-ти матчах відзначився 7-ма голами. Тренував луцьке «Торпедо» з 1984 по 1987 роки. А наставником луцької «Волині» був у 1991 – 1992 роках. ■

МІСЦЕВА КОПАНКА

У Чемпіонаті Волині з футболу буде лише 6 команд

Головна причина такої малої кількості колективів – війна. Навіть не так фінансова скрута, як проблема назбирати повноцінні команди в час мобілізації, бо на фронті не вистачає бійців...

Петро ПАС

Цими днями стало відомо, що в Чемпіонаті Волині з футболу-2026 братимуть участь лише 6 команд. Це – «Адреналін U19» (Луцьк), «Луцьксантехмонтаж 536» (Луцьк), ФК «Тростянець» (село Тростянець із Ківерцівщини), ФК «Шахтар» (Нововолинськ), ФК «Володимир» (Володимир) і ФК «Ковель» (Ковель).

Звісно, маємо два яскравих фаворити – чемпіона Волині 2025 року ФК «Тростянець», який лише у «Золотому матчі» виборов першість у «Луцьксантехмонтаж 536», що став срібним призером. А от боротьба за 3-є місце обіцяє бути запеклою – ковельчанам не так легко буде відстояти торішню «бронзу».

Отож, у 1-му турі Чемпіонату Волині-2026 (базовий день – 3 квітня) зустрічаються: «Адреналін U19» – «Луцьксантехмонтаж 536», ФК «Тростянець» – ФК «Шахтар» і ФК «Володимир» – ФК «Ковель». Попередньо початок матчів – 14:00. ■

Table with 2 columns: Team and Results. Title: ЯКИЙ РАХУНОК? Футбол. Українська Прем'єр-Ліга. Результати матчів 25-го туру.

Table with 7 columns: Rank, Team, W, D, L, P, GF, GA. Title: ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕМ'ЄР-ЛІГИ-2025/2026 ПІСЛЯ 25 ТУРУ.

У гонці бомбардирів із 11 забитими голами одноосібно лідирує 20-річний форвард київського «Динамо» Матвій Пономаренко.

Судoku

ЗАПОВНІТЬ ПОРОЖНІ КЛІТИНКИ ТАК, ЩОБ В КОЖНОМУ РЯДКУ, СТОВПЧИКУ І КВАДРАТІ 3x3 БУЛИ ЦИФРИ ВІД 1 ДО 9 ПО ОДНОМУ РАЗУ.

9x9 Sudoku grid with some numbers filled in.

9x9 Sudoku grid with some numbers filled in.

Відповіді на судoku за 22 квітня.

Пряма мова Ігор СУРКІС, президент ФК «Динамо» (Київ), після вольової перемоги «синьо-білих», які, програючи «Кривбасу» після першого тайму 1:4, змогли вирвати перемогу 6:5:

Хвала гравцям, що витягнули цей матч... Уболівальникам такий поєдинок може подобатися – одинадцять голів забито, але потрібно робити висновки. «Динамо» не може пропускати п'ять м'ячів.

■ Невигадана історія

«Мій коханий працює в ТЦК»

Фотоколлаж: volyn.com.ua/chatgpt.com.

Історія про любов, яку перевіряють не словами, а війною

Василина ПИСАНКА

— Ти розумієш, ким він працює? — питають мене.
— Розумію, — відповідаю. І щоразу ковтаю щось гірке, як недомовлене слово.

Мій коханий працює в ТЦК.

Я довго не могла вимовити це вголос. Наче це не професія, а вирок. Наче це щось, за що треба виправдовуватись. Бо варто лише сказати — і в очах людей щось змінюється. Там уже не цікавість. Там — підозра, осуд, інколи навіть ненависть.

— О, ясно... — кажуть вони.

І я бачу, як у їхній уяві він уже не той, кого я знаю.

А я знаю його іншим.

Я знаю, як він прокидається серед ночі від дзвінка — і тихо виходить на кухню, щоб мене не розбудити. Я знаю, як довго він мовчить після роботи. Не тому, що не хоче говорити, а тому, що не все можна витримати словами.

А ще я знаю, як колись стояла в

церкві й просила Бога тільки про одне: щоб він повернувся живим. Тоді він був на передовій. Ми ще не встигли сказати одне одному всього, що хотіли. І кожен дзвінок був як маленьке диво, яке могло обірватися будь-якої миті.

...Після того бою він вижив. Але повернувся вже іншим. З пораненням, із тишею в очах і з тим боєм, який не лікується ліками.

«**Найважче — це дивитися в очі матері, коли вона розуміє, що ти прийшов не просто так.**»

Лікарі сказали: на передову він більше не повернеться.

І тоді він пішов служити в ТЦК.

Не тому, що хотів «легше». А тому, що не міг інакше. Бо війна з нього не вийшла разом із кров'ю.

Він залишився в ній.

Я знаю, як він одного разу сказав: — Найважче — це дивитися в очі матері, коли вона розуміє, що ти прийшов не просто так.

РЕКЛАМА

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел.: 066 82 47 160 — Водафон — Viber, Telegram, WhatsApp; 096 77 31 037 — Київстар (Пн,Вт,Пт, 10-17).

Ціна приватного оголошення у нашій газеті — **50 грн** за одне найменування + **20 грн**, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **100 грн** за одну публікацію + **20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про нерухомість та послуги — **100 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **25 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу — **50 грн**.

■ НЕРУХОМІСТЬ

● Продається цегляний будинок площею 95 кв м в селі Кречів Володимирського (колишнього Іванічівського) району, пічне і автономне опалення на твердому паливі, під бу-

динком — льох, є цегляний сарай, криниця, земельна ділянка 0,25 га, один кілометр до кордону. Звертатися за тел.: 096 846 31 34, 097 144 98 06.

■ РІЗНЕ

● Продам жом, торфо-

брикет, щебін різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, гній, цемент, гній. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебін різних фракцій

(насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● Куплю ВРХ, коней та вівці. На тримання і на забій. Тел.: 098 33 80 300, 096 06 14 718.

П П БУРМАКА Н.П.
2, 9, 16 травня.
ефективне лікування від
**АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**
лікування -анонімне www.nadiya.com.ua
м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58
Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28
Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

■ Що віщуть зорі?

Гороскоп на 4 – 10 травня

ОВЕН
(21.03 – 20.04)

Тиждень дасть шанс розставити всі крапки над «і», навіть там, де їх не просили. У коханні — більше дій, менше внутрішніх монологів. І якщо вам цього тижня хтось каже: «Та ти не змінився (-лась)» — це або комплімент, або нагадування. **Сприятливий день** — вівторок, **несприятливий** — неділя.

ТЕЛЕЦЬ
(21.04 – 21.05)

Фінанси потребують уваги — не тієї, що «подумаю завтра», а тієї, що «зараз відкрив і порахував». У стосунках — стабільно, але не забувайте про маленькі приємності. І не купуйте нічого, «бо акція», — акція закінчиться, а воно залишиться. **Сприятливий день** — п'ятниця, **несприятливий** — середа.

БЛИЗНЮКИ
(22.05 – 21.06)

Комунікація — ваша суперсила, але не перетворюйте її на марафон без фінішу. У любові — легкість, якщо не почнете ускладнювати просте. І якщо вирішите почати нове життя з понеділка — переверте, чи це не був жарт. **Сприятливий день** — понеділок, **несприятливий** — четвер.

РАК
(22.06 – 22.07)

Тиждень просить спокою і трохи більше турботи про себе. У стосунках — важливо чути, а не тільки відповідати. Енергію розподіляйте мудро. І не заходьте «на хвилинку» в соцмережі — зорі вже бачили, чим це закінчується. **Сприятливий день** — четвер, **несприятливий** — субота.

ЛЕВ
(23.07 – 21.08)

Ви знову на сцені — навіть якщо просто зайшли за хлібом. Використайте це без зайвого пафосу. У коханні — щирість працює краще, ніж ефектність. І якщо вам здається, що всі дивляться — можливо, це через вас. **Сприятливий день** — середа, **несприятливий** — п'ятниця.

ДІВА
(22.08 – 23.09)

Порядок — ваше все, але цього тижня життя трохи «поправити» ваші ідеальні списки. У любові — менше критики, більше тепла. Тобто, поцілунків. І не шукайте логіку там, де її ніколи не було. **Сприятливий день** — вівторок, **несприятливий** — неділя.

ТЕРЕЗИ
(24.09 – 23.10)

Баланс хиткий, але не критичний. У стосунках — приємні сюрпризи, якщо не почнете все зважувати до грама. І не відповідайте «подумаю» на кожне питання — іноді треба просто сказати «так» або «ні». **Сприятливий день** — субота, **несприятливий** — середа.

СКОРПІОН
(24.10 – 22.11)

Інтуїція підкаже правильний шлях, але не сперечайтесь з нею з принципу. У стосунках — чесність без театру. І не перевіряйте старі листування — там нічого нового не з'явилось. **Сприятливий день** — п'ятниця, **несприятливий** — понеділок.

СТРІЛЕЦЬ
(23.11 – 21.12)

Рух вперед — навіть якщо це маленькі, але впевнені кроки. У любові — легкість і гумор. Але не погоджуйтеся на «давай швидко щось придумаймо» — там завжди виходить довше. **Сприятливий день** — четвер, **несприятливий** — неділя.

КОЗОРИГ
(22.12 – 20.01)

Мета вже близько — просто не відволікайтеся на зайве. У фінансах — холодна голова. У стосунках — стабільність без зайвих експериментів. І не відкладайте важливі розмови — вони самі не розсмокчуться. **Сприятливий день** — понеділок, **несприятливий** — субота.

ВОДОЛІЙ
(21.01 – 18.02)

Зміни підкрдаються тихо — і це добре. У любові — щось нове, якщо не будете опиратися. І не відповідайте одразу на всі повідомлення — хай трохи повисять, інтрига теж працює. **Сприятливий день** — середа, **несприятливий** — неділя.

РИБИ
(19.02 – 20.03)

Інтуїція — ваш головний радник, навіть якщо розум «бурчить». У стосунках — уважність до дрібниць творить дива. Більше відпочинку — це не розкіш, а необхідність. І якщо тягне написати комусь о першій ночі — напишіть краще список справ на завтра. **Сприятливий день** — вівторок, **несприятливий** — п'ятниця. ★

ВОЛИНЬ

www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI
facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Волинь». Ціна Договірної.
Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

Місцезнаходження видавця:

43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13.

Поштова адреса за якою здійснюється

редакційний контроль:

вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Телефони редакції:

066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер

ВДОВИЧЕНКО

Тамара Федорівна

Політики

УЛІЦЬКИЙ

Василь Михайлович

Інформації

ВЛАШИНЕЦЬ

Леся Степанівна

Інтернет-новин

НЕКОЗ Наталія Валеріївна

Передплати і розповсюдження

КОСІНСЬКА Ольга Олександрівна

Спеціальні кореспонденти

ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович

ІВАНЮК Раїса Іванівна

Літературний редактор

ЗАГАЙКО Катерина Євгенівна

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281 K5
Приватбанк, МОФ 305299, ЄДРПОУ
02471695 Друку офсетний.
Обсяг 4 друк. аркуші

Передплатний індекс: 30000

Ідентифікатор медіа: R30-02496,
рішення від 18.01.2024 № 142.

Віддруковано: ТОВ «Поділь-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352)
52-27-37, <http://a-print.com.ua>

Тираж випуску: 8060.

Замовлення № 646.

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видавця заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «-» друкуються на правах реклами.

За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Газетний серіал

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Або хроніки кохання з перцем по-волинському

Продовження. Початок у «Волині» №№ 39-51 за 2025 рік, №№ 1-6, 10-16 за 2026 рік.

Остап ЧЕРЕШНЯ, у співпраці з Мурчиком-Копілотом

СЕРІЯ № 27: «БАТЮШКА, ЧОМУ ПАЛИТИ МОСКАЛИВ МОЖНА, А ТРАВУ – НЕ МОЖНА?»

...Мурчик потягнувся і тихо муркнув: «Висновок: якщо з неба падають гроші – це не до щастя. Це до продовження».

І десь далеко... знову почулося: Ж-ж-ж... А ще через мить – завилала сирени. Так, ніби саме небо злякалося того, що почало розповідати.

КОЛИ ГОРИТЬ НЕ ТІЛЬКИ ТОРФ

– Пожежа! – крикнув хтось із вулиці. – Та я й без тебе чую, – буркнула Параска, визираючи за хвіртку. – Сирена виє, як моя душа, коли ціни на газ бачу.

Над селом стояв дим. Не той, що з печі – домашній і добрий. А чужий. Тривожний. Як новина без продовження. – Торф'яники, – тихо сказав Омелян. – У Таваріщак.

– Ой, не люблю я ті Таваріщі, – перехрестилась Параска. – Назва така, ніби ще з того часу не вигоріли.

Мурчик фиркнув: «Назви не горять. Горять люди, які в них живуть».

І тут знову: Ж-ж-ж... – Чуєш? – прошепотіла Параска. – Чую, – відповів Омелян. – І мені це не подобається.

– Мені теж, – додала Палажка. – Бо коли в небі щось дзижчить, то або бджола, або біда. А бджоли зараз ще по вулицях сидять – така холоднеча цієї весни. Але що ж це за сволота палить? Це ж не путін прилетів – це свої «підпільники» якоїсь блекоти наїлися.

– Та я це вже чула, – перебила Параска. – не дай Боже, здурю по-суне «допомагати» наш вогонь гасити...

– Ви неправильно розумієте... всі ми браття... слов'яни... – Та я це вже чула, – перебила Параска. – не дай Боже, здурю по-суне «допомагати» наш вогонь гасити...

Усміхніться!

– Лікарю, чи правда, що мій зір покращиться, якщо я щодня їстиму моркву? – Звичайно! Ви колись бачили зайця в окулярах? – Лікарю, іноді, коли я сиджу в туалеті, чую голоси... – Цікаво, і що вони вам кажуть? – Вони не кажуть, вони кричать: «Досить курити в туалеті!»

Коли горить земля – у Великій Груші починаються незручні запитання.

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ БАТЮШКИ ГАВРИІЛА

Після цих слів Параска спохватилася. – Піду я, – каже, – до батюшки Гавриїла. Хай пояснить, що то за часи такі.

– А ти впевнена, що він тобі пояснить, а не заплутає? – хмикнула Палажка.

– Якщо заплутає – я його розплутаю, – відричала Параска і пішла так рішуче, ніби йшла не до священника, а на ревізію совісті.

Церква стояла порожньою, як butik «Gucci» в Камінь-Поліському. Батюшка Гавриїл саме щось там перекладав... чи то Євангеліє, чи то відповідальність перекладав.

– Батюшка! – голосно сказала Параска. – У мене питання.

– Спаси і сохрани, – зітхнув він. – Я вже боюся ваших питань після Великодня...

– А ви не бійтеся, – усміхнулася вона. – Ви відповідайте.

І, не чекаючи благословення:

– Скажіть мені, батюшка... а чому палити москалів можна, а траву – не можна?

Тиша стала така, що навіть ікони, здається, нахилились послушати.

Батюшка прокашлявся.

– Ви неправильно розумієте... всі ми браття... слов'яни...

– Та я це вже чула, – перебила Параска. – не дай Боже, здурю по-суне «допомагати» наш вогонь гасити...

ми. І я вже не знаю, хто з них більше шкодить.

– Це політика... – почав він.

– Ні, батюшка, – твердо сказала Параска. – Це вже не політика. Це вже або правда, або ні.

«Що ж це за сволота палить? Це ж не путін прилетів – це свої «підпільники» якоїсь блекоти наїлися.»

Мурчик, який невідомо як опинився біля дверей, тихо прокоменгував:

«Коли відповідь починається зі слова «браття» – закінчується вона, як правило, питанням: «Чому ми знову винні?»»

Параска вийшла з церкви так швидко, ніби її там не почули.

ВЕЧІР У ПАЛАЖКИ

– Палазю, я не знаю, де зараз мій Омелян, але я до тебе не сваритися прибігла, а поділитися обуренням... – ще з порога почала Параска.

– Ой, то заходь, – сказала Палажка. – Бо обурення на дворі простудяться.

І коли Параска виклала все – від «браттєв» до танків – Палажка довго мовчала.

А потім сказала тихо: – Переконала: треба збирати підписи на перехід в українську церкву... Знаєш, я думала завтра... 26 квітня...

Зранечку піти в нашу церкву. Помолитися за Пилипа... Вона зняла окуляри.

– Він же був у Чорнобилі... І те онко його так рано забрало...

Пауза була така, що навіть годинник не наважувався тикати.

– Але знаєш що, – додала вона твердіше.

– Я спочатку поїду в українську церкву в Камінь-Поліський. А вже з району – до нього. Бо молитва має бути правдою. А не перекладом.

Параска кивнула, витираючи сльозу.

– Правильно, Палазю. Бо як молитва без правди – то як борщ без буряка. Наче є, а їсти не хочеться.

І раптом: – Поїдеш із Левком? – тихо спитала вона.

Палажка на секунду завмерла. – Як знайдеться... – відповіла.

І в тому «як знайдеться» було більше почуттів, ніж у всіх батюшкових проповідях.

Мурчик виліз на підвіконня, подивився в темне небо і сказав:

«Висновок: вогонь буває різний. Один – палить землю. Другий – випалює брехню. А третій – тихо тліє в серці, поки не стане рішенням.»

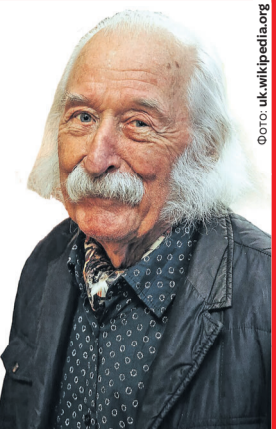
І десь далеко знову: Ж-ж-ж... І вже ніхто не був певен, що це просто дрон.

Далі буде. ■

Золоті слова

«Якби сказали небо розмалювати і дали б на це кілька тисяч років – розмалював би – і ніде не повторився б!»

(Іван МАРЧУК, 89 років, легендарний живописець, засновник техніки пльонтанізму, народний художник України, який потрапив до британського рейтингу «100 геніїв сучасності»).

2026 КВІТЕНЬ-ТРАВЕНЬ

Василь, Гнат, Максим, Микита, Яків, Єремія, Донат, Климент, Охрім, Ярема.

30 Четвер
День прикордонника. Міжнародний день джазу.

☀️ схід – 19:41, захід – 05:01. Зростаючий опуклий місяць. 13-й день.
🌙 схід – 05:55, захід – 20:37. Тривалість дня – 14:42. Тривалість ночі – 09:18.

1 П'ятниця
День праці та весни.

☀️ схід – 20:55, захід – 05:15. Повний місяць. 14-й день.
🌙 схід – 05:53, захід – 20:39. Тривалість дня – 14:46. Тривалість ночі – 09:14.

2 Субота
02.05.2014 року. Протистояння в Одесі. Внаслідок нападу проросійських активістів на проукраїнський марш та пожежі в одеському Будинку профспілок загинуло 48 людей.

☀️ схід – 22:08, захід – 05:33. Спадаючий опуклий місяць. 15-й день.
🌙 схід – 05:51, захід – 20:41. Тривалість дня – 14:50. Тривалість ночі – 09:10.

3 Неділя
Всесвітній день свободи преси. День Сонця. День кондитера.

☀️ схід – 23:18, захід – 05:56. Спадаючий опуклий місяць. 16-й день.
🌙 схід – 05:49, захід – 20:42. Тривалість дня – 14:53. Тривалість ночі – 09:07.

4 Понеділок
04.05.1990 року Президія Верховної Ради Української РСР постановила перейменувати Ворошиловград на Луганськ.

☀️ схід – ----, захід – 06:27. Спадаючий опуклий місяць. 17-й день.
🌙 схід – 05:47, захід – 20:44. Тривалість дня – 14:57. Тривалість ночі – 09:03.

5 Вівторок
Міжнародний день акушерства.

☀️ схід – 00:21, захід – 07:09. Спадаючий опуклий місяць. 18-й день.
🌙 схід – 05:46, захід – 20:45. Тривалість дня – 14:59. Тривалість ночі – 09:01.

6 Середа
День піхоти.

☀️ схід – 01:13, захід – 08:03. Спадаючий опуклий місяць. 19-й день.
🌙 схід – 05:44, захід – 20:47. Тривалість дня – 15:03. Тривалість ночі – 08:57.

Магнітні бурі у травні:

Під час магнітних бур метеозалежні люди можуть відчувати головні болі, підвищену стомлюваність і зміни настрою.

- ☹️ Слабкі: 1, 2, 4, 16, 18, 23, 30.
- 😞 Середні: 3, 10, 11, 14, 17, 20, 27, 29.
- 😡 Сильні: 12, 13, 21, 22, 28.

З легкої руки легендарного волинського аграрія, депутата Волинської обласної ради, керівника одного з найуспішніших сільськогосподарських підприємств області – ТЗОВ «Городище» Луцького району – Анатолія Олександровича Никоноука черговим переможцем акції серед передплатників газети «Волинь» і володарем 1000 гривень став мешканець міста Горохів Луцького району Василь Петрович Лакомський.

Вітаємо переможця і зичимо, щоб наступного року удача усміхнулася саме Вам!

Прогноз погоди на Волині з 30 квітня по 7 травня

Четвер 30 квітня	П'ятниця 01 травня	Субота 02 травня	Неділя 03 травня	Понеділок 04 травня	Вівторок 05 травня	Середа 06 травня	Четвер 07 травня
мін. +1° макс. +9°	мін. +4° макс. +9°	мін. +6° макс. +15°	мін. +6° макс. +16°	мін. +7° макс. +18°	мін. +9° макс. +19°	мін. +11° макс. +19°	мін. +12° макс. +20°

Місячний і сонячний календарі склад Вадим ХОМІК, вчитель фізики та астрономії КЗЗСО «Луцький ліцей №1 Луцької міської ради».